Kadir Mısıroğlu

Cemre

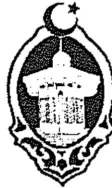
Bu Bir Sebil Yayınıdır

KADİR MISIROĞLU

CEMRE

-ŞİİRLER-

İKİNCİ BASIM

SEBİL YAYINEVİ
Tunusbağı Cad. Nu: 2/10 Doğancılar
ÜSKÜDAR-İSTANBUL
Tel: 0216 553 51 51 Faks: 0216 492 76 74
irtibat@sebilyayinevi.com
www.sebilyayinevi.com

SEBİL YAYINLARI Nu: 252
DİZGİ-MİZANPAJ : SEBİL
BASKI-CİLD : Bayrak Matbaası
Davutpaşa cad. No:14/2
Topkapı/İstanbul
KAPAK TASARIM : Tuncay BAHADIR
YAYINA HAZIRLAYAN: Ali İhsan BAHADIR

ISBN 975-7480-11-8

HAZİRAN
2007

-BİR DOSTUN KALEMİYLE-

BENDE-İ ÂL-İ ÂBÂ
PÜR TAKSİR KADİR PAŞA!.

MÜELLİFİN (YAZARIN) YAYINLANMIŞ ESERLERİ

- MALKOÇOĞLU KARDEŞLER (Târihî Roman) (2007)
- CEM SULTAN'IN PAPAĞANI (Târihî Roman) (2006)
- BİR MAZLÛM PADİŞAH: SULTAN ABDÜLAZİZ (2006)
- ZAĞANOS PAŞA (Târihî Roman) (2006)
- BİR MAZLÛM PADİŞAH: SULTAN VAHİDEDDİN (2005)
- HAYAT FELSEFESİ YAHUD YAŞAMAK SANATI (2005)
- DÜZMECE MUSTAFA (Târihî Roman) (2005)
- KAVUKLU İHTİLÂLCİ (Târihî Roman) (2005)
- İTHAFLI FIKRALAR (2005)
- FİLİSTİN DRAMI'NIN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ (2004)
- GURBET İÇİNDE GURBET (2004)
- ÜÇ HİLÂFETÇİ ŞAHSİYET (1995)
- ÂŞIKLAR ÖLMEZ!.. (1994)
- GEÇMİŞ GÜNÜ ELERKEN (Hâtırât) C. I (1993)
- GEÇMİŞ GÜNÜ ELERKEN (Hâtırât) C. II (1995)
- BİN UYDURMA KELİMEYİ BOYKOT (1993)
- İSLÂM YAZISINA DÂİR (1993)
- ÜSTÂD NECİP FÂZIL'A DÂİR (1993)
- GEÇMİŞ VE GELECEĞİ İLE HILÂFET (1993)
- CEMRE (Şiir) (1992)
- HİCRET (Hâtırât) (1990)
- İSLÂMCI GENÇLİĞİN EL KİTABI (1981)
- KANLI DÜĞÜN (Târihî Roman) (1972)
- UZUNCA SEVİNDİK (Târihî Roman) (1973)
- KIRIK KILIÇ (Târihî Roman) (1973)
- ALİ ŞÜKRÜ BEY (1978)
- LOZAN ZAFER Mİ, HEZİMET Mİ? C. I (1965)
- LOZAN ZAFER Mİ, HEZİMET Mİ? C. II (1974)
- LOZAN ZAFER Mİ, HEZİMET Mİ? C. III (1977)
- OSMANOĞULLARI'NIN DRAMI (1974)
- MUSUL MES'ELESİ ve IRAK TÜRKLERİ (1972)
- MOSKOF MEZÂLİMİ C. I (1970)
- MOSKOF MEZÂLİMİ C. II (1970)
- AMERİKA'DA ZENCİ MÜSLÜMANLIK HAREKETİ(1967)
- KURTULUŞ SAVAŞI'NDA SARIKLI MÜCÂHİDLER(1967)
- YUNAN MEZÂLİMİ (TÜRK'ÜN SİYAH KİTABI) (1966)
- MACAR İHTİLÂLİ (1966)

HER İNSAN GİBİ BEN DE BİR KEMANA BENZERİM. İÇİNDE MÜMKÜN VE MUHTEMEL BÜTÜN NAĞMELERİN MEKNÛZ BULUNDUĞU BİR KEMANA!.. NASIL BİR KEMANDAN ONU ÇALANLAR İSTİDAD VE İSTİHKAKLARINA GÖRE BİR SADÂ ÇIKARIRLARSA MUHÂTAPLARIM DA BENİM KARŞIMDA AYNI DURUMDADIR.. ŞİMDİLİK EKSERİYETİ MEÇHÛL OLAN MUHÂTAPLARIMIN BENDEN ŞİİR VÂDİSİNDE ÇIKARABİLDİKLERİ BUNLAR OLDU!.. ESER BENİM DEĞİL. MÂNEVÎ KABLOLARLA MURTABİT OLDUĞUM MÂLUM VE MEÇHÛL BÜTÜN DOSTLARIMINDIR!...

ŞİIRLERİMİN ELFÂZ VE MUHTEVÂSINA BAKARAK BENİ, MEZAR TAŞLARINDA ÖTEN BİR BÜLBÜL SANMAMALIDIR!... ZİRA BENİM ASIL MUHÂTAPLARIM ÜZERLERİNDE CUMHURİYET TAHRİBATINDAN -AZ VEYA ÇOK- MUTLAKA BİR İZ TAŞIMAKTA OLAN BUGÜNKÜ MÜSLÜMANLARDAN ZİYÂDE YENİDEN DİRİLİŞ VE UYANIŞI TEMSİL EDECEK OLAN YARINKİ KARDEŞLERİMİZDİR!... NÂÇİZ KALEMİM DE ÜMİD DOLU GÖNLÜM GİBİ ONLARA AKORTLUDUR!....

İTHAF:

Hem,
kelimelerin mümkün ve muhtemel terkibleriyle tatminkâr bir tavsîfine muktedir olamadığım ve hem de,
mümkün olan tavsif kendisi hakkında asla râzı olmayacağı bir ifşâ sayılacağından dolayı medlûlü sadece bana mâlum bir isim olarak:

OSMAN TOPBAŞ'a

Kalb-i pâk-i muhammediyesinden öperek...

Kadir Mısıroğlu

(1992)

İÇİNDEKİLER

ŞAİRİN VATANA AVDETİNİN İLK GÜNLERİNDE ÇEKİLMİŞ BİR FOTOĞRAFI

(Fotoğraf : PROF. DR. Ayhan SONGAR)

TAKDİM

Her ne kadar şâir olarak meşhûr olmuş değilsem de şiirle alâkam çok eskidir. Fıtraten, akıldan çok hisse mütemâyil bulunmamdaki gerçek, çocukluk yaşlarımdan itibâren tezâhür etmiş ve beni eskilerin tâbiriyle "şâir-i mâderzat" yâni anadan doğma şâir saydırabilecek bir mâhiyet ile hayâtımın seyrine hâkim olmuştur. Eskiden beri ve yakînen tanıştığım kimselerin kolayca tasdik edeceği bu husûsiyet, şahsiyetimin bir nev'î alâmet-i fârikasıdır.

İlk çocukluk yıllarımda -tahminim- hıdrellez eğlenceleri içindeki mâni müşâaresine[1] defâetle şâhid olmanın tesiriyle, bendeki bu fıtrî temâyül harekete geçmiştir. Herkese ve her şeye bir mâni uydurur söylerdim ki, bunların şüphesiz ciddî bir kuvve-i şiiriyyesi yoktu. Sırf bir nükteyi ihtivâ eden bu şifâhî mahsûllerden bugün hatırımda hiçbir şey kalmamıştır. Büyük şâir **Yahya Kemâl**'in -bile ömrünün sonuna kadar devam ettirdiği anlaşılan[2]- böyle bir alışkanlığı

1- Müşâare, karşılıklı şiir söyleyerek atışmak demektir ki, bugün bu an'ane kaybolmuştur.

2- Şâir **Yahya Kemâl**'in vehleten (durup düşünmeden) ve sırf bir nükte olmak üzere böyle beyitler söylediği ve bunları bir değer atfederek yazmadığı halde buna ömrünün sonuna kadar devam ettiği

varmış. Fakat ben sonraları hayâtıma hâkim olan ciddîliğe mugâyir telâkki ettiğim için, bu alışkanlığı terkettim.

Akçaabat Merkez İlkmektebi'nin dördüncü ve beşinci sınıflarında okurken şiirle alâkam hızlanmıştı. Bu gelişmede o zamanki hocamız **Zekeriya Kaynar**'ın[3] teşvikleri

---

O'nun vefâtından sonra yayınlanmış ve şahsî müşâhedeleri aksettiren; *"İşte Gerçek YAHYA KEMAL"* (**Sermet Sami Uysal**, İstanbul 1972. sh. 225-227) isimli eserde çeşitli misalleriyle görülmektedir.

3- **Zekeriya Kaynar** aslen Akçaabatlı olup, zikri geçen mektepte uzun müddet hocalık etmiş bir şahsiyettir. O zamanlar ilkmektep hocaları şimdiki üniversitelerde ders verenler seviyesinde din, tarih ve edebiyat kültürüne sâhibdiler. Fakat devir bütün bir tarih mirâsının toptan inkârı mevsimi idi. Bu umûmî cereyânın tesiri ile dindarlar talebelerine sırf okuma-yazma öğretmek ve ibtidâî bilgiler vermek mevkiinde bulunmak için dâimâ birinci ve ikinci sınıfları tercihen alıp okuturlardı. Bazıları da, inkılâplar istikametinde esip savurmak için, az çok kültür derslerinin okutulduğu dördüncü ve beşinci sınıfları tercih ederlerdi. **Zekeriya Kaynar** bu ikincilerdendi. Böylelerinde, diğerlerine nazaran daha da bilgili oldukları tevehhüm ve iddiası müşâhede olunurdu.

Hâricen öğrendiğime nazaran büyüklerimiz O'nun bizden üç-beş yıl evvel, bu modaya kendisini iyice kaptırmış olduğunu, derste talebelerine sık sık dinsizlik propagandası yaptığını söylerlerdi. Hattâ bir defâsında cebine önceden şeker doldurarak, çocuklara Allah'dan şeker istemelerini söylemiş. Tabiî cevapsız kalan bu istekten sonra bir de kendisinden şeker istemelerini teklif ederek sonunda çocuklara cebindeki şekerleri dağıtarak böylece gûyâ Allah'ın (hâşâ) mevcûd olmadığını, ispat(!..) etmiş olduğu yaygın bir söylentiydi.

O zamanlar Türkiye'nin birçok yerinde aynen tekrarlanan bu kaba ve materyalist üsluplu inkâr ile gûyâ Cenâb-ı Hakk'ın (hâşâ !..) yokluğunu ispat(!..) etmiş olan **Zekeriya Hoca**, bilâhare ağır bir hastalığa yakalanmış ve ölümlerden dönmüştü. Halk, O'nun ilâhî bir sûrette cezâlandırıldığını söylüyordu. Bizi okuttuğu sıralarda böyle taşkınlıkları yoktu. Uslanmış görünüyordu. Bununla beraber yine de eski hâlinden bâzı izler taşımaktaydı ki, hamâsî (kahramanlığa âid) bir şiirimi tashîh ederken:

"Bizler sâhiptik işte böyle bir saltanata!"

mısraına takılmış ve:

"- Onu değiştir!.." demişti.

Halbuki bu mısradaki "saltanat" kelimesi siyâsî sistem mânâsına değil, güç, kudret ve ihtişam gibi mânâlarda kullanılmıştı. Lâkin O zaman öyle bir putperestlik devri idi ki; bir devlet memurunun câmie

de oldukça rol oynamıştı.

Kendisi şiir yazmamakla beraber pek çok mahfûzâtı vardı.

Bilhassa **Ziya Paşa** merhûm'un hepsi de birer darb-ı mesel hükmünde olan "Terkîb-i Bend" veya "Tercî-i Bend"indeki beyitleri, onların mânâlarına uygun hâdiseler zuhûr ettikçe, tam yerinde okur ve bize **Süleyman Şevket Bey**'in *"Yeni Güzel Yazılar"* isimli müntehabâtından (antolojisinden) kahramanlık şiirleri ezberletirdi. Elinin altında bu eserin "İslâm Harfleri" ile basılmış bir nüshasını bulundurur, asıl ders kitabına bağlı kalmıyarak vakti bununla doldururdu.

1943-45 yıllarındaki şu hâdise bende "İslâm Harfleri"ni[4] öğrenmek hususunda derûnî bir alâka uyandırmıştı. Zira o zaman bir kimsenin benim okuyamadığım bir yazı ile yazılmış bir kitabı okuması, bana bir üstünlük ola-

---

gitmesi dahi bir kulp takılarak vazîfeden uzaklaştırılması için kâfi gelmekteydi.

Bir cuma günü kaçamak yapıp câmie gitmekten dolayı geç kaldığım için mektebin müdürü tarafından yüzüm gözüm moraracak derecede dövülmüştüm. Halbuki parlak bir talebe olduğumdan, müdür dâhil bütün muallim ve hoca hanımlarca son derecede sevilirdim. Notlarımın hepsi de pekiyi idi. Tahsil hayâtımda yediğim yegâne dayak budur. Bunun da geç kalmamın "cuma namazına gitmekten doğduğunu" açıkça itiraf etmiş olmamdan dolayı vâki olduğunu islâmî bakımdan şuurlanınca anlıyacaktım.

(4) Kur'an alfabesi öteden beri söylenegeldiği gibi "arap harfleri" değil, İslâm harfleridir. Bence böyle yâdedilmelidir! Zira Araplardan çıkmış olsa da, İslâm tarihi boyunca onlara münhasır kalmamış bütün müslümanlarca benimsenmiş, müşterek İslâm kültürünün bindörtyüzyıllık eşsiz âbideleri bu yazıyla vücûda getirilmiştir. Müslüman milletler âilesinden sâdece Türkiye, kasıtlı olarak bu alfabeden uzaklaştırılmışsa da ekseriyete itibâr olunarak Kur'an okumak için yegâne vâsıta olan bu alfabeyi müslümanların müşterek malı telâkki eylemek ve "İslâm Harfleri" diye yâdeylemek -bence- daha doğrudur.

Aslında Türkiye'deki harf değişikliğinin hedefi de bizzat Kur'ân-ı Kerîm'dir. Düşmanlık O'nadır! Harb, O'nunladır! O'nunla ve O feyyâz kaynağın hakikatlerine ma'kes (aksettiği yer) olan "İslâmî Kültür"edir. O'nunla irtibâtı kesmek içindir!. Şu gâye kavranınca, ne yapmak lâzım geldiği de kendiliğinden anlaşılır sanırım.

rak gözükmüş ve ruhumda o üstünlüğe ulaşmak için ciddî bir ihtirâsa âmil olmuştu.

Bu tesirle evde babamın kitaplarını karıştırdım.[5] Birçok kitap arasında **Zekeriya Hoca**[6]'nın elinden düşürmediği *"Yeni Güzel Yazılar"*ı da buldum. Hem de araya giren harf inkılâbı dolayısıyla sonradan basılmış olan lâtin hurufatlı nüshasıyla birlikte ciltlenmiş olarak. Hazîne bulmuş gibi sevindim.

O zaman ben mektep dağıldıktan sonra gizlice Kur'an hocasına uğrayarak eve geliyordum.[7] Bu sebeple İslâm harflerine -Kur'ân-ı Kerîm'i okuyabilmenin verdiği bir imtiyaz ile- vâkıftım. Ufak tefek farklar için her takıldığımda lâtin

---

5- Babam **Eyüb Sabri Bey** (1908-1975) eski tarz ilkmektep mezunu olmasına rağmen şiir ve edebiyatla pek fazla alâkalı bir kimse idi. Kendisinden bana intikâl eden kitapların çoğu da edebiyâta dâirdir. Hâlen husûsî arşivimde mahfûz defterlerinde O'nun pek çok şiiri; inci gibi bir yazıyla istinsah etmiş olduğu görülmektedir.

6- O zamanlar ilkmektep muallimlerine hem halk hem de talebeleler "Hocam!.." diye hitâb ederlerdi. Muallimelere ise "Hocahanım" denirdi. Lisede bu "Hocam" tâbiri" "Muallim Bey"e inkılâb ediyor, muallimeler ise yine "Hocahanım" diye anılıyordu. Kendilerine hitab da bu tarzda idi. Henüz piç ve asâletsiz "öğretmen" kelimesi ortalıkta yoktu. Ekseriyeti dîne karşı olan muallim ve muallimeler de, bu tarz hitab ve anılmaya karşı çıkmazlardı. Tıpkı bugün bazı materyalist ve komünistlerin "maşâallah!.."lı, "inşaâllah!.."lı konuşmaları gibi.

7- Kur'an okumak ve okutmak o gün en büyük cürümdü. Henüz ilkmektebe gitmeden mahallemizde Kur'an okutan bir hanım hocadan ders almaya başlamıştım ki, jandarmalar burasını bastılar. Kadıncağızın çok yaşlı olması ve baskını tertipleyenlerin de mahallî kimselerden bulunması sebebiyle, adlî tâkibâta geçilmemişti. Fakat kendisine bu işe devam etmemesi hususunda sıkı sıkı tembihlerde bulunulmuştu. Bu sûretle mektebe başladığımda Kur'an öğrenme faaliyetim yarıda kalmıştı. İlk hatmi tamamlıyamamıştım. Bunu tamamlamam husûsunda annemin diğer bir hoca hanıma vâki ricâları sebebiyle mektepten sonra kendisine uğruyor ve kısa bir ders alıyordum. Ancak bu hususun gizli tutulması için bana sıkı sıkıya tembihte bulunmuşlardı. O derecede ki; mektepten sonra Kur'an hocasına uğrayarak ders aldığımı, sınıf arkadaşlarım bile bilmezlerdi. Bu sıkıntılı şartlar altında ancak bir-iki hatim indirebilecek kadar mesafe kat'edebildim.

hurufâtlı nüshaya bakarak müşkülümü hallettim. Böyle bir mes'ud hâdise sebebiyle "bir İslâm münevveri sayılmanın ilk şartı olan İslâm yazısı"nı[8] daha onbir-oniki yaşında iken halletmiş bulunuyordum.

Bu sırada kendisi de değerli bir şâir olan **Eyüp Sabri Lermioğlu**[9] ile tanıştım. O da bir ilkmektep muallimi idi.

8- Bence İmparatorluk münevveri ile cumhûriyet insanı arasındaki en bâriz fark bu "harf mes'elesi"nde ortaya çıkar. Dar ufuklu, Avrupa hayranı ve küçük devlet psikolojisini paylaşan bir cumhûriyet münevveri olmaktan kurtularak din ve tarihin engin iklimine açılmak, büyük bir devletin vârisi olduğunu hissetmek, dünya mes'elelerine dar bir çerçeveden değil "nizâm'ul- âlem" endişesiyle bakmak gibi bir dirâyete sâhip olmak şansı için, İslâm harflerini bilmek, şarttır. O derecede ki, bunu islâm münevveri sayılmanın "ilk şartı" saymak asla mübâlâğa değildir. Yazımızı ve bunun netîcesi olarak muhteşem ve güzel Türkçemizi kaybetmemiz, topraklarımızı kaybetmemizden daha vahimdir! Bunu kabul etmek, din ve tarih şuurun tabiî bir îcâbıdır.

Böyle olduğu halde, dâvâmızın bütünü içinde en sâhipsiz olan meselemiz budur. Zira kültür dâvâmızın temel taşı olduğu halde, onun ehemmiyetini lâyıkı ile kavrayabilmiş olanların sayısı parmakla sayılabilecek kadar azdır.

9- **Eyüp Sabri Lermioğlu** (1886-1957) değerli bir şâirdi. Şiirlerinin çoğunu hece vezni ile yazmış ve bunlar vefâtından sonra yayınlanmıştır. (Bkz. **Muhlis Kazancı - Eyüp Sabri Lermioğlu** - Hayat ve Şiirleri - Trabzon 1961)- Bununla beraber arûza da hâkimdi. Bunu göstermek üzere, lise yıllarımda bana hocalık etmiş bulunan değerli âlim **Prof. Dr. M. Kaya Bilgegil**'i (1921-1987) tanzîr eden şu gazelini dikkatlerinize arz edeyim:

KAYA BİLGEGİL'E NAZÎRE

SEVİNCE DERDİ GÖNÜL, SANMA KİM DEVÂ ÇAĞIRIR!.
SEFÂ-YI DEHRE ELETMEZ, GEL EY CEFÂ ÇAĞIRIR!..

SAĞAR HÜZÜNLERİ, İKSÎR-İ ZEVKİ CANDAN İÇER,
BELÂYI DOST BİLİR ZAHMINA ŞİFÂ ÇAĞIRIR!.

ELEMDE LEZZETİ, ZİNCİRDE NEŞ'EYİ GÖREREK,
CÜNÛNA HÜRMET EDER, KAYS'A MERHABA ÇAĞIRIR!.

BU GÖZ YAŞINDA NEDİR ÇALKALANAN DERİN MÂNÂ?!
EDEBLE DİZ ÇÖKEREK, ZERRELER HUDÂ ÇAĞIRIR!..

Fakat bizim okuduğumuz Merkez İlkmektebi'nde değil, Ortamahalle'deki "Fevzi Paşa İlkmektebi"nde hocalık yapıyordu. Ayrıca annem tarafından akrabamız da oluyordu.

Merhum bana husûsî bir alâka gösterdi. Arapça ve Farsça'ya vâkıftı. Sökemiyeceği divan veya ibâre yoktu. **Fikret** ve **Âkif** in şiirlerinin çoğu ezberinde idi. O'ndan aruzu ve şiirle ilgili sâir bütün bilgileri öğrendim. O derecede ki, aruzla bir -tecrübe-i kalemiye- mâhiyetinde olarak birkaç şiir de vücûda getirdim. Bunlar üzerinde benimle uzun uzun müzâkerelerde bulundu.

Bu sırada eski yazdıklarım gözümden düştü. Zira eslâfın şiiri-i mahz dedikleri saf şiiri (Poesi püre) tanımıştım. Buna rağmen şiir yazmak istikametindeki faaliyetim yavaşladı. Çünkü kendisi de dindar olan **Eyüb Sabri Lermioğlu** ile yakınlığım şiirden çok ilim ve islâmî dâvâ yolunda ilerleme arzularımı kamçıladı.

Esasen 1945'ten itibâren çok partili hayata geçişle, sağda solda islâmî mevkûteler görünmeğe başlamıştı. Bunları arayıp buluyor ve okumaya çalışıyordum. Arada sırada şiir yazıyordumsa da **Eyüp Sabri Lermioğlu**'nun tavsiyesi üzerine "acımıyarak" ortaya koyduğum yüz mısraın "doksandokuzunu çizmekte" beis görmüyordum.

Bu sıralarda siyâsî bir cinâyete kurban gitmiş olan Trabzon Kayıkçılar Kâhyası **Yahya Kaptan**[10]'ın damadı

BÜYÜK HUZÛRUNA EL-GIBTA RİND-İ NÂKÂMIN,
CELÂL-I MEYLE YIKILMIŞ "KAYA ! KAYA!" ÇAĞIRIR!.

NEVA-YI GAYBINI DUYDUM OL BÜLBÜL-İ EZELİN,
NEY-İ MUHABBETİ "SABRİ"Yİ DÂİMA ÇAĞIRIR!.

(Hamsi Dergisi)
1957

10- Kayıkçılar kâhyası merhum **Yahya Kaptan** Trabzon'da siyâsî bir cinâyete kurban gitmiş fevkal'âde mühim bir simâdır. Kendisi **Enver Paşa** taraftarlığıyla iştihâr etmiş ve **Ali Şükrü Bey**'in yanında yer alarak Ankara ve dolayısıyla **M. Kemâl**'e karşı muhâlif tavır almanın cezâsına çarptırılmıştır. Halbuki bundan az bir müddet evvel **M. Kemâl**'in tâlimatıyla Rusya'dan Türkiye'ye dönmekte bulunan

Aziz Aktulga ile tanışmıştım. O da değerli bir şâirdi. *"İçten Gelen Sesler"* isimli basılmış bir şiir kitabı vardır. Bunu, çoğu hicviye tarzında şiir yazan **Baba Sâlim (Öğütçen)** le tanışmam takip etti. Bu sırada Akçaabat'ta yayınlanmakta olan *"Yeni Polathâne"* isimli haftalık gazetede (1948) bir şiirim çıktı. Bu benim ismimin matbaa harfleriyle ilk defa dizilişi idi. Sonradan aynı gazetede birkaç şiirim daha yayınlandı ise de bunlar, bu kitaba almaya değer bulmadığım çocukça şeylerdir.

Büyük Doğu ile tanışmam fikrî faaliyetimde şiirden çok dâvâ yönümün ağırlık kazanmasını intâç etmiştir. Bununla beraber lise yıllarımda da şiirle alâkamı kesmedim.

Bir tâlih eseri olarak **Dr. M. Kaya Bilgegil**'in (sonradan Profesör) Fransa dönüşü Trabzon Lisesi'ne tâyin edilişi şiir ve edebiyâta meylimin hem tatmin ve hem de takviyesinde çok ciddî bir merhale oldu.[11] Üniversite yıllarında da (1954-1960) bu alâkam devam etti. Fakat yazdıklarımın çoğunu mâalesef bugüne kadar saklıyamadım.[12]

Mustafa Subhi ve avânesini ayaklarına taş bağlıyarak denize atıp boğdurmuştu.

Harb içinde Trabzon'da müstakil bir hükûmet reisi gibi hareket ediyor ve bu durum Ankara'nın hoşuna gitmiyordu. Böyle adamlar kullanıldıktan sonra işleri bitirilmesi gereken tehlikeli kimselerdi. O sıralarda Trabzon'da askerî vâli olarak bulunan **Sâmi Sâbit Karaman** vâsıtasıyla Soğuksu yolunda askerlerce pusuya düşürülerek şehîd edildiği iddia edilmişse de **Kâzım Karabekir Paşa** bu iddiayı reddederek şöyle demektedir: "... **Ali Şükrü Bey**, esrar perdesini kaldırdı. Kaatiller Ankara'dan gitmiş... **Osman Ağa**'nın adamları imiş... Perde kalktı, cinâyetin nereden geldiğini ..." (Bkz. **Kâzım Karabekir** İstiklâl Harbimiz, İstanbul 1960, sh.1148 .)

Kâhya diye meşhur olan bu kayıkçılar kâhyası **Yahya Kaptan**, üzerinde araştırma yapmaya değer bir şahsiyettir.

11- **Prof-Dr. M. Kaya Bilgegil**, (1921-1988) gerçekten şâir ve âlim bir zattı, öğretmek ve dersini sevdirmekteki mahâreti târif edilemez bir seviyedeydi.

12- Asıl tafsîlâtını "Geçmiş Günü Elerken" serlevhalı hatırâtımda bulacağınız üzere 27 Mayıs İhtilâli'nden sonra Bursa'da tevkîf edilerek İstanbul'a getirildim ve kısmen Harbiye'deki hücrelerde ve kısmen de Balmumcu Askerî Kışlası'nda hapis yattım. Bu sırada ça-

Sanırım 1959 yılıydı **Üstad Necip Fâzıl Bey** merhum, bir gün Galata Köprüsü üzerinden giderken beni şiir yönünden yokladı. Ben de bu alâkadan cesâret alarak kendi-

lıştırmakta ve fiilen de ikamet etmekte bulunduğum "Yıldız Talebe Yurdu"nda arama yapan askerî şahıslar mektup fotoğraf, şahsî defterler nâmına ne buldularsa yatak çarşaflarına bohçalayarak jiplere doldurup alıp gittiler. Hattâ aramayı yapmak üzere gelmiş olan yarbay, o sırada İstanbul Maarif Müdürlüğü makamını işgâl ediyordu. Ben yokken yurda gelmiş ve şahsî kütüphânemi didik didik târ-u mâr etmişti. Bu gûyâ ilimden irfandan anlaması gereken yarbay, arka plândakilerine bakabilmek için yere döktüğü kitapların üzerine basıyordu. Ayağının altından **Hasan Basri Çantay**'ın meâlini çektiğimi hatırlıyorum.

Bu talan öyle bir fâciâ idi ki; el yazısı ile olan en küçük kağıt parçasından İslâm harfleriyle matbu kitaplara kadar her şey müsâdere edilmişti. **Âbidin Paşa**'nın Mesnevî Şerhi'ni, Mesnevî'nin lâtin harfleriyle olan nüshasıyla mukayese ederek kurtarmaya çalışmam boşuna oldu. İsminden dînî mâhiyeti olduğu anlaşılan, lâtin hurufâtlı kitaplar da bu katliâmdan kurtulamadılar. Bunlardan **Ömer Nasuhi Efendi**'nin *"Hukuk-i İslâmiyye Istılahât-ı Fıkhıyye Kamusu"*nun üniversitece basılmış olduğunu ve o günkü inkılâbçılarca pek makbul tutulan **Prof. Sıddık Sâmi Onar**, **Prof. Hıfzı Veldet Velidedeoğlu** ve **Prof. Hüseyin Nâil Kubalı**'nın takdim ve takrizlerini ihtivâ ettiğini söyleyip bunları bir de gösterince yarbay:

"- Örfî İdâre'ye telefon edip sormam lâzım." dedi.

Telefon ettiğinde gelen cevap Türk fikir tarihine yazılmaya değer mâhiyette olmak üzere şuydu:

"- Eğer o kitapların içinde bu dediğin insanların imzasıyla takdim veya takriz varsa alma!..." Böylece bu kitabı kurtarabilmiştim.

Alınan kitaplar ve evraktan dolayı bana bir liste veya zabıt vermediler. Sâdece bir zarara mâruz kalmadığım, bir şeyin kırılıp dökülmediği yolunda bir zabıt imzalattılar ve bunu da tek nüsha tanzim edip kendileri alıkoydular.

Bu evrak ve kitaplardan hiç bir şey çıkmadı. Örfî idâre kalkınca sivil adliyenin adlî emânetinden gelen bir yazıyla dâvet edildim, önüme hırpalanmış bir karton kutu içinde beş on kitap ve bir tomar kağıt koydular. Hiç bir şeyim zâyi' olmaksızın her şeyi teslim aldığım yolunda bir zabta imza koymam şartıyla bunları bana vereceklerini söylediler. Bunlar alınanların yüzde biri bile değildi. Fakat ne yapabilirdim. Elimde bir liste yoktu ki!.. İmzalamasam bunları da alamıyacaktım. Bu sûretle pek çok şahsî evrâkım ve şiirlerim de kaybolmuş oldu. Bunlar arasında **Üstad Necip Fâzıl**'ın mektupları ile "Seyhan Talebe Yurdu"ndaki toplantılara âid fotoğraflara hâlâ yanarım.

sine bir şiirimi okudum. Yıllarca devam eden beraberliğim esnâsında, hiç kimseyi - tam bir sûretle- takdir edip beğendiğini görmediğim **Necip Fâzıl**'dan -her nasılsa- mültefit ifâdelere muhâtab oldum. Şiir serbest vezinle idi. Muhtevâyı beğenmekle beraber bana hece vezninî kullanmamı tavsiye etmişti. Bence hakîkî serbest vezin, heceden daha zordur. Serbestte bir iç kafiye (aliterasyon) mecbûriyeti vardır ki; bunu lâyıkıyla temin etmek hece vezninden daha zordur.

Üstad Necip Fâzıl Bey'in şu teşvîki de benim ciddî bir sûretle şiirle iştigâlimi sağlamadı. Yazmaktan çok okumakla tatmîn oluyordum.

1960 İhtilâli'nden sonra hapsedildiğim İstanbul Harbiye binâsındaki hücremde "Hikâye" adıyla küçük bir şiir yazdım. Bu kitaba aldığım en eski şiirim odur. O zaman nişanlı idim. Bu şiirden evvelkilerinin çoğu kayboldu. Elimde kalan pek azını da biraz daha işlenmeye muhtaç gördüğümden ortaya çıkarmıyorum.

Daha sonra (1961) Akçaabat'ta "Mektup" isimli şiiri yazıp muhâtabına mektup sûretinde gönderdim. Bu, okunduğu meclislerde gerektiğinden fazla alâka gördü. İhtimâl bu sebepleydi ki, bende yeniden şiirle uğraşmak arzuları uyandı. İlk şiir kitabımın "Senâ" adıyla Hazret-i Peygamber'e tahsîs edilmiş bir kitap olmasını düşündüm.

Bunun sebebi şuydu: Öteden beri inanıp müdâfaa ettiğim bir görüş vardır. Bana göre "İnsan sevdiğinin hâli ile hallenir!" Yani kimi severseniz siz de onun şahsiyetinin hâkim temâyül ve vasıflarını kazanmak meyli uyanır. Hattâ bu belli ölçüde -mutlaka - gerçekleşir de... Bir Hadîs-i Şerîfte:

"El-mer'u meâ men ehabbe" yani kişi sevdiği ile beraberdir, buyrulmuyor mu?! Bence bu hadîs-i şerîfle parmak basılan gerçek de aynıdır.

Hazreti Peygamber'in baş mûcizesi kemâli Kur'ân-ı Kerîm'de ma'kes bulduğu üzere "belâgat, fesâhat, talâkat" ve "icâz" dır. O'na muhabbetin bereketi ile her "muhammedî" şahısta bu istikamette bir kemal müşâhede olunur.[13]

13- Bu gerçeği aksettiren bit hâtıramı nakledeyim:

Ben de, çok erken yaşlarımdan itibaren, güzel konuşmakla temâyüz edegelmişimdir. Aynı zamanda Hazreti Peygamber'e fart-ı muhabbetle dolu idim. Üzerimdeki güzel ve müessir konuşma nimetini bu muhabbet bereketine atfetmekte ve "madem ki, bu hal o muazzez varlık sebebiyledir, o halde bu imkânı en evvel O'nun için kullanmak bir vicdan borcudur!... diye düşünüyordum. Halâ da bu kanaatteyim.

"SENÂ" bütünüyle Hazreti Peygamber'i medhe tahsis edilmiş müstakil bir şiir kitabı olacaktı.

Lâkin öyle bir devirdi ki; küfr-ü mutlaka karşı hücûmun zevkine varmış ve bu vâdide hızlanmıştım. Şeytan taşlamak, bana salâvat getirmekten efdâl gözüküyordu.

Bu bakımdan şu düşüncemi gerçekleştirmek için kâfi bir imkân bulamadım. Ancak "Niyâz" ismiyle önsöz mahiyetindeki ilk parçayı yazmıştım ki; tekrar hapse düştüm. Eskişehir Askerî Cezâevi'nde başlayıp, Sağmalcılar Cezâevi, Cerrahpaşa Psikiyatri Kliniği'nde 18 Mayıs 1974 tarihinde çıkarılan umûmî afla nihâyete ermiş bulunan takrîbî iki yıllık çileli bir hapis hayâtı içinde ise, ancak altı parça daha yazabildim. Yani O'nu tamamlayamadım. Çünkü hapiste bile şeytan taşlama faaliyeti önde gidiyordu.

Gerçekten bu iki yılın sekiz ayını geçirdiğim Cerrahpaşa Psikiyatri Kliniği'nde -çifte jandarma refâkatinde olduğum halde- "Lozan Zafer mi, Hezimet mi" isimli eseri-

---

Gâliba 1948 senesinde idi. O zaman başbakan olan **Hasan Saka** Akçaabat'a gelmişti. Sâhildeki bir kahvehânenin bahçesinde halkla konuşuyordu. Ben de kalabalığın arasındaydım. O'nu dinliyordum.

Kendisi aslen Akçaabatlı olduğu için bâzı yaşlı insanlarla eski bir âşinâlığı vardı. Onlarla konuşurken bâzı eski tanıdıklarını soruyordu. Bu sırada kahveci gelip ne içeceğini sordu.

Hasan Saka:

"- Bir sâde kahve!" dedi.

Halbuki o zaman ramazandı. Kahve geldi. **Hasan Saka** içmeye başlayınca yaşlı bir köylü:

"Kahve içeysun (içiyorsun) ha!. İç, iç!. Rahmetli **Yunus Hâfız** sağ olsaydı da görseydi seni!." **Yunus Hâfız, Hasan Saka**'nın babasıydı. Kendisine:

min ikinci cildini telif ettim. Hapisten sonra ise mücâdeleme aynı üslûpla devam ettiğim için "Senâ"yı bir daha elime almak imkânını bulamadım.

Hayatımın çileli on bir yıllık gurbet faslı da bu eseri tamamlamaya fırsat vermediğinden O, yarım kaldı. Onu bitirmeye ömrüm vefâ etmez de, eser kaybolur gider endişesiyle -yarım olsa da, şimdilik- ayrı bir fasıl hâlinde Senâ'nın bu kitaba dercini uygun gördüm. Bu sûretle kemiyetçe zâten az olan kitap muhteviyâtını bir miktar daha çoğaltmak gâyesini tâkip ettim. Gerçi itikadımca bir kimsenin şâir sayılabilmesi için çok yazması şart değildir. **Necip Fâzıl Bey** gibi "bir kitap teşkil edecek derecede eser vücûda getirme"yi şart saymıyor ve

"Eğer maksûd eserse, mısra-ı berceste kâfîdir!..."

"- Maşâallah, iyi bir evlâd yetiştirdin!." diyenlere:

"- İyi bir mason yetiştirdim!." cevâbını verdiği halk arasında pek yaygındı.

Hasan Saka, bu ihtiyar köylünün ifâdesinden bir târiz kokusu almış olacak ki O'na:

"- Sen ne demek istiyorsun Efendi?! Babam sağ olsaydı da oğlunun başbakan olarak memleketine geldiğini görseydi mi demek istiyorsun yoksa!."

Hasan Saka, sözün burasında biraz durakladıktan sonra:

"- Yoksa, babam ramazan günü kahve içtiğimi görseydi mi, demek istiyorsun?!" dedi.

Köylü:

"- Efendi!." dedi "Sen âlim adamsın oni (onu) anlarsın!"

Hasan Saka bu cevâb üzerine köylünün kendisine bir târizde bulunduğunu anladı ve:

"- Bak, Efendi!." dedi. "Bu memlekette hiç şüphesiz bir mezbaha vardır. Orada koyun da kesilir keçi de.. Onlar kasap dükkânında aynı çardağa asılmazlar mı?!"

Köylü cevâb verdi:

"- Evet, Efendi!. Doğru söyleysun (söylüyorsun), mezbahada koyun da kesilur keçi da.. Olar (onlar) kasap dükkâninda ayni çardağa asılur. Lâkin erbab kasap elini sürmeden bi bakmayılan (bir bakmakla) koyun bacağını da tanır, keçi bacağını da.. Hiç şaşırmaz ve yanlışlık da yapmaz!."

Hasan Saka, sinirlendi ve kahvesini bitirmeden kalkıp gitti.

Câhil bir köylü sırf muhammedî bir kalbe sâhib olmanın verdiği talâkat gücüyle O'nu mat etmişti.

Yani maksad eserse, seçkin bir mısra yeter, diyen bir başka şâire daha fazla hak veriyorum.

Eğer bu eserde yer alan şiirlerim de kemiyetçe azlıklarına rağmen, bundan böyle beni şâir saydırmağa kifâyet ederse, hem bu görüşümün doğruluğu sâbit olacak ve hem de, beni ziyâdesiyle memnun edecektir. Zîra şahsiyetimin çok kere zâhirdeki mücâdelem dolayısıyla setrolunan asıl hissî ve manevî yönü de, bu sûretle tebellür etmiş bulunacaktır!. Ancak bu demek değildir ki; Senâ'yı bu sûrette takdîm etmekle O'nu tamamlamak gâyesini terkettim. Asla!.. Lâkin avdet ettiğim vatanda aradığım huzur şartlarını bulur ve hayâtımda bir "vatanda gurbet[14]" faslı başlamazsa!..

KADİR MISIROĞLU
24 Temmuz 1991
Vâlideçeşme / İstanbul

14- Bu "**Vatanda gurbet faslı**" tâbirinin okuyucularımca yadırganmaması ve haklı görülmesi için anlatılabilecek öyle acıklı gerçekler var ki... Lâkin halden şikâyet için bu vâdîde ruhsat yok!... Üstelik ben tokadın nereden ve niçin geldiğini pekâlâ biliyorum. Sevilen "Vatan" da olsa haddi aşmak caiz olmaz!...

Bugün (2007 başları) bu nota şunu eklemek isterim:

Yaş kemâle erip nefsânî arzular zaafa uğradıktan sonra hayat ve mücâdelemi yazmakta mahzûr görmedim. **Geçmiş Günü Elerken I-II** (İstanbul 1993-95), **Hicret** (İstanbul 1990), **Gurbet İçinde Gurbet** (İstanbul 2004).

CEMRE

BİR ÇOK LÂFZIN MÂNÂSI:
MUAMMA KUMKUMASI,
VE ÂDETA BİR UMMAN,
ZERREDE NİHAN OLAN!..
SIR ÂLEMİNE PANCUR,
SÂHİR ELİNDE MENŞUR!.

BUNLARDAN BİRİ CEMRE,
DÜŞÜP ÂLEM-İ EMRE,
KARA, HAVA VE DENİZ..
MEVHUM VE SIRLI BİR İZ
HÂLİNDE... VERİR HAYAT!..
ONSUZ HER OLUŞ BAYAT!..

FARZ-I MUHAL ŞU ZAMAN
KALDIRILSA ARADAN!..
GÖRÜLÜR: ARŞA KADAR
BIKTIRICI BİR TEKRAR!..
EZEL EBED BOYUNCA
AĞZINDA YEŞİL YONCA
MELEYEN KUZUYU AL;
SONSUZ TEKRARA MİSAL!..

VARLIKLARIN DÜNYASI,
KEF İLE NUN ARASI!.
NİHÂYETSİZ BİR SAHNE,
VÜCÛD İÇİN BAHÂNE!.
ZAMAN - MEKÂN CİLVESİ,
ACABA NEYİN NESİ,
NÂR İLE NÛRUN FARKI.
BİR İSTİHÂLE ÇARKI!..
YA TAZELENİŞ İÇİN,
YÂHUD BİR DÖNÜŞ İÇİN,
KÂH KEMÂLDEN ZEVÂLE,
KÂH ZEVALDEN KEMÂLE!.

DÖNEMEÇ VEYA SEKTE,
VEHMİ VEREBİLMEKTE!..
ZARÛRİ OLAN CEMRE,
TÂBİ OLARAK EMRE,
ÂDEME NEFHA OLDU!..
HEP SAFHA SAFHA OLDU:

DİRİLİŞ VE HAREKET!.
DOLDU ÂLEM-İ KESRET,
VAKT-İ MERHUNLAR İLE
LÂKİN ZITLIKLAR BİLE,
MEKNUZKEN BİRBİRİNİ,
FÂŞ EDİP DİĞERİNİ,
İDRAKLERE SUNARKEN,
MESELÂ "ÖLÜM!.." DERKEN,
"FENÂ" "BEKA" CEM OLUR
İKİ ZIT TEV'EM OLUR!...

GÖZDEN SİLİNCE PASI,
RENKLİ KUMAR TAHTASI,
GİBİ DÖNER MÂNÂLAR!..
BAZAN DİMDİK AYNALAR
ARASINDAKİ CÜMBÜŞ
ŞEKLİNDE VELÛD BİR DÜŞ,
ÂLEMİNDE GÖLGELER,
ÜST ÜSTE TUĞYÂN EDER!.

İDDİA DİYE VÜCÛD
ONDAN İSTİĞFAR SÜCÛD!..
RU'YETİN UFKU TEVHİD,
HER ZÎİDRAK MUVAHHİD!..

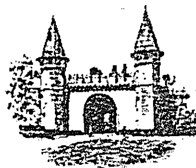

CEMRE, MED-CEZİR ÇARKI,
VEHİMDEN DOĞAN FARKI,

FIRLATINCA SONSUZA,
AÇILIVERİR FEZÂ!..
VAHDET SIRRI GÜLÜMSER,
İNSAN BÖYLECE GİRER,
MUHTEŞEM BİR İKLİME,
Kİ: BUNA KAPI CEMRE!.
ONU İÇMİŞ BEDENİM,
ANA RAHMİNDE BENİM!...
ANA RAHMİNDE BENİM!...

GURBET

HİKÂYE-İ HAL
-I-

"ES-SÂKİTU AN'İL-HAK..."[15]
İTÂBINDAN KORKARAK...
KILICIMI BİLEYİP,
HAKTAN NUSRET DİLEYİP
TEKMİL YURDU TARADIM.
ÇIKAR BİR YOL ARADIM!..
EN BÜYÜK PUTA KARŞI,
BESTELEYİP HAK MARŞI,

15- "Es-sâkitü an'il-hakkı şeytân'ül-ahres" -Hadîs-i Şerîf-
Mânâsı: Hakkı söylemek mevkiinde olup da susan, dilsiz şeytandır.

OLDUM ONA TERCEMAN!..
LÂKİN AHVAL VE ZAMAN,
ZEHİR KATTI AŞIMA,
BELÂ YAĞDI BAŞIMA!..

YALANLAR ŞÂYÎ OLMUŞ,
GERÇEKLER ZÂYİ OLMUŞ,
VE İKBALDEYKEN PUTLAR
ÇEŞİT ÇEŞİT MÂBUDLAR,
BÖYLE OLURDU ELBET!..
MELÂL DOLU BİR GURBET,
GELDİ ÇATTI KARŞIMA,
ERDİM KEMÂL YAŞIMA,
TIRNAKLARIM KAN REVAN!..
VURUŞTUM HAYLİ ZAMAN!..
KELÂM VE KALEM İLE,
ASRIN SİLÂHI DİYE!...

SONUNDA ŞAFAK SÖKTÜ!..
KÜFRÜN SONU GÖZÜKTÜ!..
TE'DÎBİ BİTTİ HAKK'IN,
BİR ROL OYNAMAZ HALKIN
ARTIK ASLA KUSURU,
ÇATLADI KÜFRÜN SÛRU!..
ZİRA ERDİ KEMÂLE,
YÜZÜ DÖNDÜ ZEVÂLE!..

YAKLAŞTI İŞTE VİSÂL,
ÖMER BUNA BİR MİSÂL:
YETİŞİP ONA HİMMET
AZMETTİĞİ CİNÂYET,
ERMEDEN NİHÂYETE
ULAŞTI HİDÂYETE!..
EĞER DİLERSE ALLAH,
"MEKERÛ MEKERELLAH!.."[16]
TECELLÎ EDİP BİR AN,
NURA GARK OLUR DEVRAN!.
İŞTE BÖYLE BİR ZAMAN
GELİYOR Kİ, PEK YAMAN!..

"VE KUL CÂEL HAK..."[17] YAKIN!.
BAŞLAMAK ÜZRE AKIN!..
MÂNİLER KALKACAKTIR,
PUTLAR YIKILACAKTIR!..
BELKİ ÇOĞU KUCAKTA,
OYUNDA, OYUNCAKTA,
YARINKİ SÜVARİLER,
DAVRANMADA VELİLER.
FECR-İ SÂDIK ÂNIDIR,

16- "Ve mekerû ve mekerallah, vallâhü hayru'l-mâkirîn" Âl-i İmrân Sûresi 154. âyet.

Meâli: Bununla birlikte hileye başvurdular, Allah da onların hilelerini boşa çıkardı. Allah, hileyi boşa çıkaranların en hayırlısıdır.

17- "Ve kul câel hakku ve zehekal bâtıl innel bâtıle kâne zehûka" İsrâ Sûresi 81. âyet

Meâli: Ve de ki: Hak geldi bâtıl zevâle erdi hakîkaten bâtıl pek zavallıdır.

HAZIRLIK ZAMANIDIR...
GELİYOR DEVR-İ SEFÂ.
BELDEMİZİN BU DEFA,
FETHİ 'TEKBİR" İLEDİR!..
FETHİ 'TEKBİR" İLEDİR!..

LONDRA
1984

HİKÂYE-İ HAL
-II-

HABER VERMEK İSTERKEN AHVÂLİMDEN ÂLEME
MUAMMALAŞTI BİRDEN, BİLDİĞİM HER KELİME...

MÂNÂLARI DEĞİŞTİ, ÜSTÜNE EĞİLDİKÇE,
BİNBİR GİRDAP BELİRDİ, İDRÂKİME DEĞDİKÇE..

BAKTIM ZITLAR İÇİÇE, TECESSÜS NEYE YARAR.
HER SIR, YENİ BİR SIRRA, GEBE SONSUZA KADAR!.

MESELÂ **VATAN** NEDİR? **HAK** NE, **VAR** VEYA **YOK** NE?!
KABA İDRÂKLE BELLİ LÂKİN BİR DAL İÇİNE.

GÖRÜRSÜN Kİ; MÂNÂLAR İSTİÂB OLUNMUYOR.
TANTAL İŞKENCESİDİR[18], TAM BİR SON BULUNMUYOR.

KİME NASIL ANLATSAM, TAZE YARADA TUZU,
SONSUZDAKİ ZERREYİ, ZERREDEKİ SONSUZU!..

HAKÎKAT KESKİN KILIÇ NEDİR HAYAL, NEDİR ZAN?!..
BİR BELÂ İKEN GAFLET, RAHMET OLUYOR BAZAN!..

HAŞMETLİ GERÇEKLERİ, ARŞINDAN İDRÂKİME
İNDİRİP ANLATAYIM, LÂKİN NASIL VE KİME?

ESFEL-İ SÂFİLİYNDEN, ÂLÂ-YI İLLİYYÎNE
KADAR OLAN MAKAMIN MUHTELİF SAHİBİNE!..

NASIL TAKDİM EDİLİR, NEDİR BUNUN TERTİBİ?
İDRÂKİN SONU SÜKÛT, TIPKI EN BAŞI GİBİ!.

BİR KELİME KÂFİDİR, ASLINDA BİR KELİME,
TERCEMAN OLMAK İÇİN MACERAMA, HÂLİME

18- **Tantal İşkencesi:** Yunan mitolojisine göre tanrılar **Tantalos** adında birisini sofralarına kabûl etmişler. **Tantalos** o sofradan tanrılara sonsuz yaşama kudretini kazandıran gıdayı çalmış. Bunu fark eden tanrılar, **Tantalos**'u bir kuyuya atmışlar. Orada her türlü yiyecek varmış. Fakat **Tantalos** hangisine elini uzatsa o geriye kaçıyor ve hiçbirini yakalayamıyormuş.

Bu sebepledir ki Batı Edebiyâtı'nda çok arzu edilip ulaşılmak istenilen fakat bir türlü elde edilemeyen matlûblar için **"Tantal İşkencesi"** tâbirini kullanmak yaygındır.

Her nev'î arzu için temin olunacak gibi göründüğü halde bir türlü temin edilemeyen keyfiyetlerden dolayı doğan sıkıntı bir nev'î işkence olarak telâkkî edilmekle bu isimle yâd edilir.

AMA O KİMSEYE Kİ; AŞKTAN HABERDAR OLA,
DESTAN YAZSAN FAYDASIZ, GİRMEMİŞSE BU YOLA.

AŞK Kİ; ÖZÜ GERÇEĞİN YETERLİ TEK BAŞINA,
ONDAN ALSIN HABERİ AKRABA, DOST ÂŞİNÂ!..

AŞKI TANIMAMIŞSA, BİLMEDİĞİ BİR LİSAN
KONUŞAN BİR KİMSEYLE NASIL ANLAŞIR İNSAN?!.

AŞKTIR TEK KELİMEYLE HÂLİMİN İFÂDESİ,
BİLENE BU SÖZ YETER, BİLMEYENE NERESİ,

ANLATILSA GERÇEĞİN, BOŞA GİDER BU GAYRET,
RABBİN İNCE SAN'ATI, AŞK VE BİR DE HAYRET,

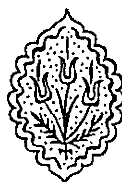
DENİLEN MEFHUMLARI TANIYAN VARSA EĞER,
ONLAR İÇİN BAŞIMI KALDIRMAK BELKİ DEĞER.

KENDİ SIRLI DÜNYAMDAN GÖZLERİMDE YAŞ SELİ,
İLLE DE SÖZ LÂZIMSA, MEŞHUR DARB-I MESELİ

"AH MİN'EL-AŞK..." DİYEREK ARZ KÂFÎDİR VESSELÂM!..
HÂLİMİ MERAK EDEN YÂRÂNA OLSUN SELÂM!..

LONDRA
1984

HİKÂYE-İ HAL
-III-

AKIYORKEN BAĞRIMDAN, SICACIK TAZE KANLAR,
ONU GONCA GÜL SANDI, DOST SANDIĞIM NÂDANLAR!..

ŞÂYED KÜÇÜK BİR DİKEN BATSA KENDİ ELİNE,
FERYADI ARŞA ÇIKAR, AĞLATIRDI HÂLİNE...

GERÇİ İNSAN HAKKINDA "**VELEKAD KERREMNÂ**"[19] VAR,
FAKAT İSÂBET ŞANSI, NİYET ÇEKEN KUŞ KADAR!..

DÜŞÜNDÜM.. "**BELHÜM ADAL..**"[20] İLE DE MÂLÛL İNSAN,
BAŞKA VEÇHE ARZ EDER, HER NE YÖNDEN BAKARSAN!..

SÂDECE İNSAN MI Kİ, HER MEFHUM BİR KÖRDÜĞÜM,
KIL KADAR FARKLA BELKİ, HER NE VARSA GÖRDÜĞÜM,

19- "Ve lekad kerramnâ benî âdeme ve hamelnâhüm fi'l-berri ve'l-bahri ve razaknâhüm min'et-tayyibâti ve faddalnâhüm alâ kesîrin mimmen halaknâ tefdıyla" İsrâ Sûresi 71. âyet

Meâli: Andolsun ki, Biz adem-oğullarını mükerrem kıldık ve onları karada ve denizde (nakil vasıtalarına) yükledik ve onları leziz, temiz şeylerden merzûk ettik ve onları mahlûkatımızdan birçokları üzerine ziyâdesiyle üstün kıldık.

20- "Em tahsebü enne ekserahüm yesmeûne ev ya'kilûne in hüm illâ ke'l-en'âmi bel hüm edallû sebîlâ" Furkan Sûresi 44. âyet

Meâli: Yoksa zanneder misin ki, onların ekserisi işitirler veya âkilâne düşünürler? Onlar başka değil, hayvanlar gibidirler, belki onlar yolca daha sapıklardır.

BİR HAYÂL!. BİR HAKÎKAT!. YANIP SÖNEN BİR IŞIK!..
ÂLEM BİR AYNA SANKİ!.. İÇİ KARMAKARIŞIK!...

HER ŞEY İKİ VEÇHELİ HEM DELİL HEM BİR PERDE,
DERKEN HİKMET-İ VÜCÛD AŞK, DERMAN OLDU DERDE!.

SEVGİYLE YÖNELDİĞİM, HER ŞEY PUTLAŞTI ÖNCE,
ASLA GERİ DÖNMEDİM, BEN BU HÂLİ GÖRÜNCE,

DEVAM EDİP YÜRÜDÜM... YÜRÜDÜM HAYLİ ZAMAN,
PUTHÂNE OLDU GÖNLÜM... VELÂKİN GELDİ BİR AN

Kİ, "**RAKIYB** " İSMİ RABBİN, SİLKELEDİ DÜNYAMI,
BİLEMEDİM GERÇEK Mİ, YÂHUD BU BİR RÜYA MI?!.

TEZATLAR ZÂİL OLDU, BİTTİ GALAT-I RÛYET...
VAHDET SIRRI UFKUMDA ŞİMŞEK ÇAKTI NİHÂYET!..

DENİZ GİBİ KABARAN ÂLEMİM SÜKÛN BULDU..
TEKMİL ENFÜS VE ÂFÂK BİR NOKTADA CEM OLDU!..

HAPSOLMAKTAN KURTULDUM, BEDEN DENİLEN LEŞE...
YAKMAK MÜNHASIR DEĞİL, BİLDİĞİMİZ ATEŞE!..

AŞKLA CEM OLUVERİR RUHTA SEFÂ VE EZÂ,
VE BÖYLECE AÇILIR, İNSANA SONSUZ FEZÂ!..

DEMEK Kİ "**TEK YOL AŞKMIŞ**" AŞKTA YANIP KÜL OLMAK,
SÂDECE VE SÂDECE YARADANA KUL OLMAK...

İŞTE BENİM HİKÂYEM BURADA NOKTALANDI,
DİK KAFAM, KATI KALBİM SONUNDA AŞKA KANDI!.

LONDRA
1985

GURBET

AMAN ALLAHIM AMAN!..
ŞU GURBET, NE DE YAMAN!..
BİR ÇİLELER ÂLEMİ...
UMMANLAŞAN ELEMİ,
GÖMÜVERDİM SÎNEYE
TAM ONBİR YIL,
HER NEYE,
KIRILIP GÜCENDİMSE,
DUYMADI BENDEN KİMSE,
EN KÜÇÜK BİR ŞİKÂYET..
DERDİM;
"- GURBET, NİHÂYET!.."
TESLİM OLUP KADERE,
KARŞI KOYDUM KEDERE!.
MELÂL YÜKLÜYKEN HER AN,
İŞBA HÂLİNDE ZAMAN,
SABIR, TEVEKKÜL GİBİ,
EN NÂDİDE NASİBİ,
BİR ZIRH GİBİ KULLANDIM,

HER MÜŞKÜLE KATLANDIM!.
LÂKİN, MUTLAK SONU VAR,
TÂ ARZDAN ARŞA KADAR,
SIRALANAN TÂKATİN!..
BİNBİR ÇEŞİT FİRKATİN,
KATMERLEŞEN BUHRANI,
KUŞATIP DÖRT BİR YANI,
PEK MÜTHİŞ SİLKELERDİ,
BİR GÜN DE YERE SERDİ,
MUTLAK ACZ İLE BENİ!..
SONRA PEK ÇOK VE DENÎ,
AYAK ALTINDA KALDIM,
KÜÇÜLDÜM,
VE ALÇALDIM!.
BİR KISMININ GÖZÜNDE,
KOSKOCA YER YÜZÜNDE,
BULAMADIM BİR TEK YÂR!.
GURBET OLMAYAN DİYAR!.
VE KÂFİ BİR TESELLİ,
DEDİM:
"- SONU BESBELLİ!
YOLUMUN, MACERAMIN!.."
HADDİ AŞAN BİR GAMIN,
BU OLMALI HİKMETİ!.
BEN Kİ; BİNBİR MİHNETİ,
GÖĞÜSLER ALDIRMAZDIM,
ASLA YE'İS DUYMAZDIM!.
ŞEKVA, ÂCİZLİK DİYE,
RENK VERMEYİP KİMSEYE,
DÂİMA GÜLÜMSERDİM!.
HER DAR ZAMANDA,

DERDİM Kİ:
"- ALLAH VAR, KEDER YOK!."
ZİRA RAHMETİ PEK ÇOK
AŞMIŞTIR GADABINI!.
TEVECCÜH ÂDÂBINI
BİLENLER ME'YÛS OLMAZ!.
KOŞUP KOŞUP YORULMAZ,
HEVESÂTIN ARDINDAN!.
"RIZA"NIN KANADINDAN,
KUŞANIP UFKU AŞAR!..
TEVEKKÜL İLE YAŞAR!.

LÂKİN ŞİMDİ NE OLDU?!.
Kİ, ÜMİDLERİM SOLDU !.
YANMIYOR ÂVİZELER,
TÜKENMİYOR GECELER!.
GURBET!.. HER TARAF GURBET!.
BİR SEBEB VAR Kİ ELBET,
BUGÜN BEN BU HALDEYİM,
FERYAD EDEN BİR NEYİM!.
DÜŞÜNDÜM, DERİN DERİN,
UYKUSUZ GECELERİN,
CILIZ, TİTREK İLHÂMI,
DONATIP HÂFIZAMI,
BİR ŞÛLE-İ İMANLA
YIKILAN BİNBİR ZANLA,
BİR, KÜÇÜK SIR FÂŞ OLDU,
GÖNLÜM NEŞ'EYLE DOLDU!.
GÖRDÜM:
GURURLA VAKAR,

ARASINDA NE FARK VAR!.
AH!..
DİKKATİMDEN KAÇMIŞ,
VE TE'DÎBE YOL AÇMIŞ!..
"RAKIYB" İSMİ RABBİMİN,
TEKMİL NEYİN VE KİMİN,
YERİ VARSA KALBİMDE,
VEYÂHUD BENLİĞİMDE,
ATIVERDİ ORADAN!..
BAKİYE MÂSİVÂDAN!..
BİR CELÂLDE KAVRULDU!..
SONRA BİRDEN SAVRULDU,
FELÂKETLER HARMANI,
İŞTE O MED ZAMANI,
ERDİM GURBET SIRRINA!..
ŞU MELÂL DİYARINA,
BAŞKA BİR GÖZLE BAKTIM,
AKLI, VEHMİ BIRAKTIM!..
SEZDİM:
AHVAL NİCEDİR?!.
HÜZNÜN SEBEBİ NEDİR?!.
KARINCALAR BELDESİ,
BİNBÎR EŞYA GÖLGESİ!..
MİNYATÜR OYUNCAKLAR,
SONRA ÇELİK ÇOMAKLAR!..
BİR ŞEHRÂYİN VASATI,
ZANLARIN SALTANATI,
YIKILIR, KAYBOLURSA,
BOĞUYOR BENİ TASA!..
HALBUKİ NE BOŞ DÂVA
HEPSİ DE BÂD-I HEVÂ!..

NEDİR 'YAKIN" VE "UZAK"!.
BENCE İDRÂKE TUZAK!..
"VAR" VEYÂHUD "YOK" NEDİR!.
ELBETTE KENDİNCEDİR..
BİR DIŞINA ÇIK DA BAK,
HER GERÇEK TEPETAKLAK!..
SİHİRBAZ ÖLÇÜSÜNDE!..
BULUTLARIN ÜSTÜNDE,
NE YAĞMUR VAR NE DE KAR,
İNSAN NEREDEN BAKAR,
NEREDEN VE NE İLE,
İŞTE ŞU GÜNEŞ BİLE,
NE DOĞAR, NE BATARKEN,
AY, GÜN VE SENE DERKEN,
NEYİ ÖLÇÜP BİÇERİZ,
KOSKOCAMAN BİR HİÇİZ!..

PEKİ ÖYLEYSE NİÇİN,
ŞU BİRKAÇ GÖLGE İÇİN,
DÂUSSILA VE HİCRAN,
İLE KAHROLUR İNSAN!..
DEĞİL Mİ ALLAH KÂFİ?!.
HEM KÂFİ, HEM DE VÂFİ!.
BUNA GÖRE, YOK ELBET!.
DÜNYADA ASLA GURBET!..
LÂKİN O KİMSEYE Kİ;
RUHUNDA, KALBİNDEKİ,
HAK İLE OLA DÂİM!..
DEĞİLSE HAKTA KAAİM,
GURBETTEDİR EBEDÎ!..

DEMEK Kİ, GİREMEDİ,
HAKÎKAT İKLİMİNE!..
MED-CEZİRDEN BAŞKA NE?!
İNSAN HAYATI SANKİ?!.
MACERAM DA İNAN Kİ;
AYNEN BÖYLEDIR BENİM!..
YILLARDIR ÖZLEDİĞİM,
YURDA DEĞİL, RABBİME,
SEKİNET ÂLEMİNE,
DÖNÜNCE BİTER GURBET,
MUTLAK OLAN ÂKIBET!..
LÂKİN O VAKTE KADAR,
BİNBİR İNİŞ ÇIKIŞ VAR?!

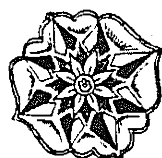

BUNCA YANLIŞ VE YALAN,
ARASINDA TEK KALAN,
BİR GERÇEK ŞUDUR ANCAK:
HER FÂNİ BİR OYUNCAK!
Kİ, KIRILMAYA MAHKÛM!..
İSTİSNASIZ BİR HÜKÜM!..
BİR KANUN-İ EZELDİR,
MEŞHUR DARB-I MESELDİR:
YETER!..
TÜKETME NEFES,
"ALLAH BES, BAAKÎ HEVES!.."[21]

Limburg (ALMANYA)
NİSAN 1991

21- Allah bize kâfi; kalanı, gayrısı boş heves.

ESKİLERDEN

MEKTUP[22]

﴾ گفت پیغمبر که زن بر عاقلان ﴿

﴾ غالب آید سخت بر صاحبدلان ﴿

GOFT PEYGAMBER Kİ ZEN BER ÂKILÂN,
GÂLİB ÂYED SAHT U BER SÂHİB-DİLÂN.
(HAZRET-İ PEYGAMBER (S.A.V.) BUYURDU Kİ: KADIN ÂKİL VE ÂRİF OLANLARA PEK ŞİDDETLİ OLARAK GALEBE ÇALAR.)

﴾ باز بر زن جاهلان غالب شوند ﴿

﴾ زانکه ایشان تند و بس خیره روند ﴿

BAZ BER ZEN CÂHİLÂN GÂLİB ŞEVEND,
ZÂN Kİ İŞÂN TÛND-Ü-BES HÎRE REVEND.
(YİNE KADINLARA CÂHİLLER GÂLİB GELİRLER. ÇÜNKÜ CÂHİL OLANLAR SERT VE HADİD MEŞREBDİRLER.)

MESNEVÎ

SEN Mİ DOLACAKTIN AVUÇLARIMA BÖYLE ANSIZIN!.
DUALARIMDA YOKTUN HÂLBUKİ
ELLERİMİ HAYÂLLERİN ÖTESİNE KALDIRMADIM BEN,
YALNIZ DÜNYA DEĞİL MİYDİ GÖNLÜMDE GEZEN?!.
GÖZ BEBEKLERİMDE YAŞAMA SEVİNCİ,
VARDIYSA DA..

22- **BİR İZAH**
Bu şiirin lâyıkı veçhile anlaşılabilmesi için bir vak'anın bilinmesi gereklidir. Şöyle ki; 1957 yılında İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Kantini'nde bir grup arkadaşla oturmakta idik. Masadakilerden

EL EYLEDİĞİMİ HATIRLAMIYORUM AŞKA!..
İYİ Kİ, ANLATMAYA MECBUR DEĞİLİM SENİ...
KELÂMA SIĞMAYAN BİR BÜYÜK SIR GİBİ,
YAT GÖNLÜMDE...
BU GÜNLERDE,
KURŞUN TIKAMIŞ OLMALI KULAKLARINI ŞEYTANIN..
ARTIK KARŞI ÇIKMIYOR SAADETİME...
GERÇİ HİÇ DUYAN OLMADI SENDEN,
NE BİR KANAT SESİ,
NE BİR HIŞILTI,

aslen şarklı olan bir arkadaş, sabahları Ezan-ı Muhammedî'yi duyunca hislendiğini, kalkıp namaza gitmek istediğini fakat her defasında şeytânî bir takım bahânelerle bu işi sonraya tâlik eylediğini hikâye ederek:

"- **Kadir** ağabey, ne olacak bu benim halim?" diye sormuştu. Ben de kendisinin Şafii Mezhebi'nden olduğunu bildiğim için:

"-Duâ et ki; şeriat iktidarda değil! Zira böyle olsaydı, kelleni vururlardı." diye karşılık verdim.

Bunun üzerine **İmâm-ı Şâfii** Hazretleri'nin farz ibâdetleri devamlı bir sûrette terkedenler hakkında -velev muayyen merâsime riâyet sûretiyle de olsa- katle cevaz vermesi mevzuunda aramızda diğer dinleyenlerin de katıldığı bir mübâhese daha doğru tâbirle söylemek gerekirse münâkaşa çıkmıştı. Herkes bu hükmü çok sert ve aşırı buluyordu. Ben de müçtehidlerin şahsiyet ve dirâyetlerini peşinen kabullendiğim için bu içtihadın isâbetini müdâfaa ediyordum. Dinleyenler ya tatmin olmuşlar veyâhud da dâvâlarını îzahtan âciz kaldıkları için susmuşlardı. Bense gâlip görünmekle beraber şahsen bir şüphe ve tereddüde düşmüştüm. İçim rahat değildi. Zîra aksini müdâfaa etmekle beraber, muârızlarımın söyledikleri bana daha doğru görünmüştü.

Hep bu mes'eleyi düşüne düşüne kantinden çıktım. Bâyezid, Kapalıçarşı ve Mahmutpaşa yoluyla Eminönü'ne geldim. Sıkıldığımda Eyüb'e gitmek mûtadımdı. Durakta otobüs beklemeye koyuldum. Eminönü şimdiki gibi muntazam değildi. Asfalt bozuk, yollar dardı. Otobüsler de sık sık geçmezdi.

Mevsim sonbahardı. Eylül sonları veya Ekim başlarıydı. Bir hayli bekledim. Otobüs geçmiyordu. Bir ara önümüzden karpuz yüklü bir kamyonet geçti. Tam durağın önünde, asfalt bozuk olduğundan sarsılan kamyonetten yere bir iki karpuz yuvarlanmıştı. Önce kamyonetin arkasından dökülen karpuzların büyük parçalarının hammal intibâı veren çocuklar tarafından kapışıldığını gördüm. Kırılan karpuzların

SÜZÜLÜP AKARKEN ODAMA BÖYLE!..
AMA GÖZLERİMİN BEBEKLERİNDE,
SENİ GÖRECEKTİR HER KİM BAKARSA,
DÖĞME BİR PORTREN Kİ;
SİLİNMEZ ASLA!...
DÜN AKŞAM YARIDA KALAN MASALA BAŞLA!..
FİLİM KOPMUŞ GİBİ DONAN HER ŞEYİN,
YENİDEN BAŞLASIN,
RİTMİ,

---

akan suyu ve küçük küçük parçaları yere yayılmıştı.Yol tenha olduğundan oraya bir yığın güvercin üşüştü ve bunları gagalamaya başladılar. Ben bu olup bitenleri seyrederken, zihnen hep kantindeki gencin **İmam Şâfii** Hazretleri'ne karşı tevcih eylediği itirâza cevap arıyordum. Derken oradan bir otomobil geçti. Onun geçişiyle güvercinlerin kaçıştıklarını farkettim. Ancak bunlardan bir tanesi yaralanmıştı, kaçamadı.

Durakta bir kaç kişiydik. Kıyâfetinden bir otobüs veya tramvay biletçisi olduğu anlaşılan birisi, koşup bu hayvanı aldı. Bu bembeyaz bir güvercindi. Hayvancağız yaralanmıştı. Biletçinin elinden kuşun kanları yere damlamaya başlamıştı. Bu hâl kendisine dokunmuş olacak ki; kazaya sebep olan şoför hakkında ileri geri konuşmaya ve hattâ ona küfretmeye başladı. Duraktakilerden şoför olduğu anlaşılan meşin ceketli bir zat biletçiye müdâhale ederek kuşu ezen şoförün müdâfaasını yapmaya başladı.

Bunlar arasındaki münâkaşa, kavgaya varmak üzereydi ki; araya girerek iki tarafı güç belâ yatıştırabildik.

Duraktakilerin hepsinin alâkasını celbeden bu hâdise o anda çeşitli mülâhazaların dermeyânına sebep olmuştu. Bir ikisi, hayvancağızın azab çektiğini, mutlaka öleceğini söyledi. Biletçi önce sağına soluna baktı. Durağın arkasında kestane pişiren biri vardı. Onun yanına doğru ilerledi ve bıçağını istedi. Yarasından akan kanlar gitgide hızlanmakta olan elindeki o beyaz güvercini kıbleye doğru çevirerek besmele ile başını kesti. Hâlbuki az önce onu yaralayana küfrediyor ve işi kavgaya kadar vardırabiliyordu. Şimdi ise bu hayvanın daha fazla azab çekmesini önlemek için, onu merhametinden bizzat katlediyordu ki, buna itiraz eden de yoktu... Demek ki **İmam-ı Şâfii** haklıydı.

İşte bu şiirde temas edilen **"beyaz güvercinin hikâyesi"** bundan ibarettir.

NEŞ'ESİ,
ÇOKTAN GEÇTİ ARTIK O BAŞ DÖNMESİ...
MELEKLER,
SARAYLAR,
MUHTEŞEM DEKOR,
EL ÇIRP GERİ GELSİN,
KURULSUN BİR BİR,
NE OLUR HERŞEYİ GERİYE ÇEVİR!..
NEDEN HEPSİ BÖYLE KAYBOLUP GİTTİ?
SONU YOK SANDIĞIM O TATLI RÛYÂ,
SÖYLE!
NİÇİN BÖYLE YARIDA BİTTİ?!.
HANGİ SIR GETİRİR ODAMA SENİ?!.
SONRA,
ANÎ BİR KUMANDA VERİLMİŞ GİBİ,
NEDİR BİR OLUŞU YARIDA KESEN!?..
BİR YIĞIN MEÇHUL Kİ;
KUŞATMIŞ BENİ...
ÜSTELİK,
BİR DE SEN VARSIN,
HER ŞEYDEN ÖNCE...
SEN!...
SEN!...
HER SABAH SEHERİN IŞIKLARINDA,
YAVAŞ YAVAŞ ERİYİP KAYBOLAN ÇEHREN,
DÜN AKŞAM,
NE KADAR ERKEN,
TERKETTİ BENİ!..
NELER ANLATACAKTIM,
HÂLBUKİ SANA...
EN DUYULMADIK SESLERİN,

MELODİSİYDİ DİLİMDE!.
HAYÂTIMIN SIRLI DÜĞÜMLERİNDE,
ÖZ BENLİĞİMİ SUNACAKTIM SANA,
YA BİR BARDAK SU DA,
MACERASI KÂĞITTAN GEMİLERİN
YA DA,
BİR MASA ÜSTÜNDE KUMANDASI,
KURŞUNDAN ASKERLERİN
SONRA...
SONRA GELİP ÇATACAKTI,
SENİNLE TANIŞTIĞIM GÜN,
SIR YUMAĞI,
BÜYÜK DÜĞÜM!..
BİR RÛYÂ DEĞİLDİ AMA GÖRDÜĞÜM,
O GÜN HER NE VARSA ETRAFIMIZDA,
TÜL TÜL HAYALLERİN ÖTESİNDEYDİ.
MÜJDENLE DOLUYDU,
VECD İÇİNDEYDİ!...

"OTOBÜS DURAĞINDAYDIM,
EMİNÖNÜ'NDE...
İTİRAZI KANTİNDEKİ GENCİN,
İMÂM ŞAFİÎ HAZRETLERİNE
ZİHNİMİ İŞGAL EDİP DURUYORDU.
BİRAZ DA O GENCE HAK VERİYORDU.
VİCDANIM,
BENCE DE,
FARZLARI İFÂ ETMEYENLERE KARŞI,
SERTTİ BİRAZ HÜKMÜ,
İMAM'IN.."

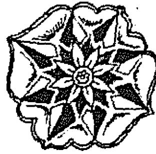
DİYE BAŞLAMIŞTIM,
O BEYAZ GÜVERCİNİN HİKÂYESİNE
OTURUP BÂYEZİD'DEKİ ÇINARIN GÖLGESİNE...
HATIRINDA MI BİR KAMYON EZMİŞTİ ONU ÖNCE
SONRA,
BİR BİLETÇİ DE,
KESMİŞTİ BAŞINI,
MERHAMETİNDEN!..
BU ÖYLE BİR OLUŞTU Kİ;
O BEYAZ GÜVERCİNİN ÖLÜMÜYLE BİTEN,
CEVAPTI BANA!..
ZATEN HER OLUŞ,
BİR CEVAP DEĞİL Mİ İNSANOĞLUNA!..
AMA ŞİMDİ ÖYLE GELİYOR Kİ; BANA,
İMAMI DOĞRULAMAK İÇİN DEĞİL.
SANA ANLATMAM İÇİN OLDU HEPSİ BUNLARIN,
ZÎRA, DOĞRULANMAYA İHTİYACI YOKTU ZATEN İMAMIN!.
BİR MİDYENİN KENETLİ KABUKLARI GİBİ,
ÇETİN MAHFAZALAR İÇİNDE SAKLI,
BİR BENLİĞİM,
VARDI Kİ BENİM,
ONU BİR SÜNGER GİBİ İÇMİŞTİ BU HİKÂYE!..
AMA BİLMEM NE DİYE,
KİMSEYE AÇILMAMIŞ OLDUĞUM HALDE,
SANA O GÜN ASLA DİRENEMEDİM,
KADERİM BÜKTÜ BİLEĞİMİ,
KADERİM...
SIR SIKLAM MELÂLDİ BÜTÜN KELİMELERİM!..

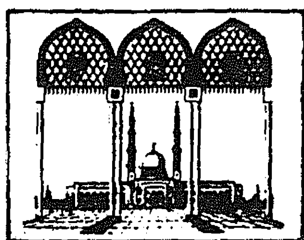

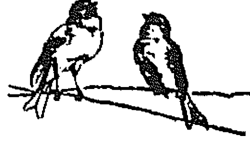
TOPRAĞI BOL OLSUN AŞKSIZ GÜNLERİN,

BEREKETLİ YAĞMURLAR VARMIŞ KADERİMDE!..
DOĞDUĞUM BU YEMYEŞİL SAHİL ŞEHRİNDE
SEN İSTANBUL'DASIN,
BEN YAPAYALNIZIM!..
ESKİ ÂŞİNÂLARIN HİÇ BİRİ AVUTMUYOR BENİ,
BİR MEKTUP YAZMAK İSTİYORUM SANA,
AMA NE KENDİMİ SIĞDIRABİLİYORUM MEKTUBA,
NE DE SENİ!...
İYİSİ Mİ, İLK ANLAŞMA VÂSITAMIZ OLAN,
O BEYAZ GÜVERCİNİ,
POSTA GÖNDERİYORUM...
ONUN HAYÂLÎ, BEYAZ KANATLARINA
YAZILI MEKTUBUM!..

AKÇAABAT
1961

HİKÂYE

ÖNCE BİR MÜBÂREK EL ÜZERİMİZDE,
UĞUR DİLEYEREK GEZİNDİ DURDU,
ARDINDAN BİR GİZLİ ÇAĞRI DUYULDU.
ÜSTÜMÜZE DÖNDÜ BÜTÜN AYNALAR..
AÇILDI GÖKYÜZÜ ARDINA KADAR...
BAŞLADI CÜNBÜŞÜ RENGİN IŞIĞIN
PERİ MASALINDA İKİ ÂŞIĞIN!...

İSTANBUL
(Harbiye-hücre)
1961

SENÂ’

NİYAZ

NEDİR, KÜÇÜK BİR TOHUMUN KADERİ?!..
NEDİR?..
KİM GÖREBİLİYOR BAKINCA ONA,
ACEP BİR TOHUMCUK NEYE GEBEDİR?!.
NEDEN SIR VERMİYOR KADER İNSANA?!.
RABBİM!..
KAT KAT ESRAR PERDESİ ALTINDA KALAN,
HER ŞEYİN ÜSTÜNDE SATHÎ VE YALAN,
BİR KABUK ALDATIP BEŞERİYETİ!.
BİR BİLEĞİ TAŞININ ÇARKINDAN ÇIKAN,
KIVILCIMLAR KADAR,

FÂNİ,
ÖMÜRSÜZ,
CILIZ,
IŞIKLARLA AVUTUP GİDER!..
ÜSTELİK VERMİŞKEN NİCE PEYGAMBER,
EVLİYÂ,
ASFİYÂ,
MEÇHULDEN HABER,
KADERİN KAPISI KİLİTLİ HÂLÂ!..
HER ŞEYİN DERÛNU GİZLİ BİR MAHZEN!..

KADER LÜTFEDERSE YABAN İNCİRLERİNE,
KAYALAR ÜSTÜNDE BİR HAYAT VERİR!..
EĞER, DİLEMEZSE, O, BİR TOHUMU
BİR TIRTILA VEYA KUŞA YEDİRİR!..
HEM DE..
EN MÜNBİT TOPRAĞIN OLDUĞU YERDE!..
ÇÜNKÜ HER TOHUM,
GEBE DEĞİLDİR BAŞKA BİR FERDE,
YALNIZ KENDİ NEFSİNİ TAŞIR BAZISI,
AMA ÖYLE YAZILMIŞSA YAZISI,
KİMİ BAZAN MİLYONLARI YÜKLENİR
ARDINDAN NESLİNİN UMMANI GELİR!..

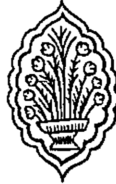
İNSAN DA BİR TOHUM..

HİS DE!.
FİKİRDE!.
EĞER BUNLAR İÇİN,
RABBİM DİLER DE,
ENGİN BİR BEREKET TAKDİR EDERSE,
NEYE BÂLİĞ OLUR HERBİRİ EN SON,
KİM SIĞDIRABİLİR BUNU İDRÂKE?!..
HİÇ KİMSE!..
HİÇ KİMSE!..

ÂCİZ BİR KULUN OLDUĞUMA BAKMAYIP RABBİM.
NASIL BİR DÂVAYA GİRİŞTİM, AMÂN!..
FAKAT ÜMMÎD EDERİM,
SÂHİB-İ KEREM OLAN,
SENDEN,
SALÂH-I HÂL EYLEYİP BANA İHSAN..
SONRA BÜTÜN HİS VE DÜŞÜNCELERİMİ,
ŞEREFLİ RIZAN,
İLE KILIP ME'LÛF VE BERABER..
VE KENDİNE DOST OLARAK SEÇTİĞİN
BÜYÜK PEYGAMBER...
HAKKINDA İZHÂRA ÇALIŞTIĞIM
HİS VE FİKİRLER,
SENDEN, ENGİN BİR İLHÂMA
MAZHAR OLSUN, DİLERİM
VE İÇİNE DERCEYLEDİĞİM KELİMELERİN,

BÎHUDUD BEREKET OLSUN KADERİNDE,
O'NUN ÜMMETİYLE BİRLİKTE,
BU FAKİRE DE,
ÖYLE BİR İMANLI TESELSÜL BEREKETİ VER Kİ;
ARDINDAN İMAN KAFİLELERİ
TÂ EBEDİYETE VARSIN!..
RAHMETİ HERŞEYİ AŞMIŞ OLAN SEN,
KEREM SÂHİBİ ALLAHSIN!.
LÜTUF SÂHİBİ ALLAHSIN!..

EZEL

YILDIZ SELİ,
SAMANYOLU İÇİNDEN,
AKITIP GÖTÜRSEN HAYALLERİNİ,
VARLIK UZAR GİDER,
TÜKETİR SENİ...
ACZE MAHKÛM EDER,
BİLGİLERİNİ,
DERİN BİR ŞÜPHEYE EDERSİN KURBAN!.
ŞARTIDIR BİLGİNİN,
ZAMAN!... VE MEKÂN!...

MİNYATÜR BİR ÂLEM KURUP YARATAN,
ONA KENDİNE HAS BİR ŞEKİL VERMİŞ,
EZELİN HAŞMETLİ GERÇEKLERİ DE,
BASİT ŞEKİLLERE BÜRÜNÜP BİR BİR,
KÜÇÜLMÜŞ, ALÇALMIŞ,
İÇİNE GİRMİŞ!...

İNSAN DA BÖYLECE VÜCÛDA GELEN,
ÂLEMİN EŞREFİ VE ÂLÂSIDIR
ZÜBDE-İ KÂİNAT OLAN VARLIĞI
EZELÎ GERÇEKLERİN BİR AYNASIDIR,
Kİ; ONA ŞÛLESİ VURUNCA AŞKIN,
RABBİ SETREYLEYEN BÜTÜN GÖLGELER,
GİT GİDE AÇILIP BERRAKLAŞARAK,
ARDINDA BİR UÇUK MÂNÂ GÜLÜMSER!..
AMA RUH SIZISI DİNMEZ BUNUNLA,
İNSAN BİR YOL ARAR YİNE SONUNDA,
FENÂYI AŞMAYA,
VARMAYA ONA...
NEFS BUĞU ARDINDA SAKLARKEN YOLU,
BEDEN İFRİT GİBİ NÖBET BEKLERKEN...
HER ŞEY BÜYÜCÜNÜN BUHAR OYUNU...
TERLETEN, SUALLER CEVAP BEKLERKEN..

YOK MUDUR ÖLÜMDEN BAŞKA BİR ÇÂRE?!...
Kİ, YIKIP BEDENİN O SULTASINI

DİNDİRİP RUHLARIN DİNMEZ YASINI,
ÂŞIKLAR RÂM OLSUN O TEK MÂŞÛKA!
"MÛTÛ, KABLE EN TEMÛTÛ"[23] FERMANI GERÇİ,
BELİRİR UFUKTA BİR ÜMMİD GİBİ,
FAKAT İNS-Ü CİNNE MEB'US,
O BÜYÜK ELÇİ,
İNÂYET EYLEYİP ETEKLERİNE,
TUTUNMAK ŞEREFİ LÜTFETMEYİNCE,
NASIL YOL BULUNUR,
AŞILIR NASIL,
FÂNİ HEVESLERDEN,
KURULU MÂNİ!..
VE BİR DE ŞU SÛR,
HİTÂB-I "LENTERÂNÎ!.."[24]

BU SÛRU AŞMAYA ÇÂRE NE DİYE,
DÜŞÜNMEK BEYHÛDE!...
HELÂK MUHAKKAK!..
BUNDAN KURTULUŞA ÇÂREYSE,
ANCAK,
O NURDAN ETEĞİ YAKALAYARAK,
ÇIKMAK BİR SEFERE,
BEKAYA DOĞRU!..
TÂ GÖRÜNE ÂLEM-İ İMKÂNIN SONU!.
VE FAKAT RÂM OLUP KAZAYA YİNE,

23- Mânâsı: Ölmeden önce ölünüz. (Hadîs-i Şerîf)
24- "..... len terânî..." (A'raf Sûresi 143. âyet)
Meâli: "...beni kat'iyyen göremezsin..."

VEDÂ ETMEDİKÇE FÂNİLİĞİNE,
DUR!.. EMRİ KAT'ÎDİR,
SURLAR AŞILMAZ!..
YOLLAR Kİ; EZELE, EBEDE VARMAZ,
SIR VERMEZ!.
SADECE SABRI TÜKETİR!..
EBEM KUŞAĞIYLE KURDELELENMİŞ,
MASMAVİ GÖKLERİN CEVABI NEDİR?.

KELÂM

NEYDEN
BU SÛZİDİLÂRA TAKSİMİ
AĞULU FERYADIYLA
HANGİ MÂNÂYI AÇMADADIR
ENGİN İKLİMİNE RÛHUN?!..
VE HANGİ MÂNÂ YUDUMLANMADADIR,
MUTTARİD DARBELERİNDE TANBURUN?!
ULAŞILMAZ ŞEYLERMİŞ DE BUNLAR
BASİT BİR ANLAŞMA HÂSIL OLSUN DİYE GÜYA,
SESLERDE ERİYEGELMİŞ MÂNÂLAR
TERKEDİLİP,
KELİMELER KONMUŞ ORTAYA!..
O ANLAŞMA NEYMİŞ GÖRÜLSÜN!...
İŞTE DÜNYA!...

NE KADAR DEĞİŞİK BİRBİRİNDEN.
DÜŞÜNCE,

HAYÂL
HİS, VE İNTİBALARLA DOLU HER İNSAN,
HÂLBUKİ BUNLARDIR, KELİMELERİN,
BOŞ ÇERÇEVELERİNE MÂNÂ DOLDURAN!..
ÖYLEYSE,
HİÇ BİR KELİME,
MADEM SABİT BİR MÂNÂYA SÂHİP DEĞİLSE,
NASIL KIYILMADAN İNCELİKLERE,
GÖNÜLDEN GÖNÜLE SADÂ VERİLİR,
ESRARI, GERÇEĞİ NAKLİÇİN NASIL,
KELÂMA BEL BAĞLANIR,
VE GÜVENİLİR?!.

KELÂM BÖYLE BİR VASITAYSA DA,
MÜTHİŞ BİR VAZİFE VERİLMİŞ ONA,
EBEDÎ MER'Î;
RABBİN "KÜN!." EMRİ,
BÜTÜN HAŞMETİYLE EDİP TECELLÎ,
GARK ETMİŞ VARLIĞA ÂLEM-İ EMRİ!..

BÖYLECE HALK OLAN VARLIK İÇİNDE,
YER ALMIŞ ZÎİDRAK OLARAK BİR DE,
ABDİYYETE MEMUR OLAN İNS-Ü CİN,
RABBİN İSTEĞİYLE MUTLAK GERÇEĞİN,
MAHDUD BİR NİSBETTE İFŞÂSI İÇİN!...

MURÂD-I İLÂHÎ BÖYLE OLUNCA,
MASNÛÂTI ŞERHE YARASIN DİYE,
ÂDEMDEN BAŞLAYIP BEŞERE GÖRE,
BİR TEKÂMÜL SEYRİ TAKİP EDEREK,
BAŞLAMIŞ GELMEYE SEMAVÎ DİNLER,
BİRBİRİ ARDINCA ŞANLI NEBÎLER!..

NİHÂYET
HİLKATİN AZİZ SEBEBİ,
FAHR-İ KÂİNATA GELİNCE NÖBET,
EŞYANIN ESRÂRI,
RABBİN GERÇEĞİ,
DEVAMI TÂ İLE'L-EBED
MUKADDER BİR TE'YİD İLE,
TAM, MUTLAK,
VE MEKNÛZ İFÂDELERLE,
EMÂNET EDİLİP KELİMELERE,
NAKLOLMUŞ CİBRİL'LE O EN EMİN'E!.

KUR'ÂN'IN İLÂHÎ NESCİNİ BİR BİR
DOKUYAN İŞTE BU KELİMELERDİR!...
ONLAR Kİ, HER BİRİ RABBİN KATINDAN,
MUTLAK GERÇEKLERLE SIRSIKLAM GELMİŞ,
KELÂMA BİR KÜÇÜK HİSSE BURADAN,
ESRARA VE SİHRE İSTİDAT VERMİŞ!.

NE KADAR YÜKSELSE,
HAYÂLİM BENİM,
BİR KIRINTI NASİPTE,
GARKOLUP GİDER!...
O'NUN GERÇEĞİNDEN ÇORAK GÖNLÜME,
EN KÜÇÜK BİR TECELLÎ DÜŞERSE EĞER,
BUZLU CAM ÜSTÜNDE,
SİLİK GÖLGELER
KADAR,
BASİT BİR İDRAKLE OLSA DA BİLE,
KİM NAKLEDER BUNU?!.
HANGİ KELİME?!..
SORDUM KENDİ KENDİME,
SORDUM KENDİ KENDİME,
EN SONRA O'NUN,
MÜBÂREK, ADI DÜŞTÜ GÖNLÜME...

TOPRAK

BİR MELEK,
SÜZÜLÜP İNEREK YERE,
ARZIN TOPRAĞINDAN BİR AVUÇ ALDI.
ÖYLE VERİLMİŞTİ EMİR KENDİSİNE,
SONRA DÖNÜP VARDI,
YÜCE RABBİNE,
YOĞRULUP O TOPRAK GİRDİ BİÇİME,
BÖYLECE BİR ŞEKİL ALDI İLK İNSAN,
RUHUNDAN ÜFÜRÜP SONRA İÇİNE,
ESRÂRA GARK ETTİ ONU YARATAN!...
ÂDEM'Dİ BÖYLECE ORTAYA ÇIKAN
ÂDEM'Dİ!..
ÂDEM BİR PEYGAMBERDİ,
AMA RABBİN SEVGİLİSİ PEYGAMBERLİKTE,
ONDAN HEM ÜSTÜNDÜ

HEM DE EVVELDİ!...
YALNIZ ÂDEM DEĞİL,
YÜZ BİN PEYGAMBER,
ÜST ÜSTE NÛR OLAN,
İÇ İÇE SEDEF,
O'NUN VARLIĞINA MÜJDECİYDİLER!.
RABBİN BİRLİĞİNDEN SONRA BU ANCAK,
HEPSİYLE NAKLOLAN EN YÜCE HABER!..

BU İLK YARATIŞTA HİLKATİN SIRRI,
AKSETTİ TOPRAĞA,
İÇİNE AKTI!..
KIYAMETE KADAR ONU BÖYLECE,
BÜTÜN CANLILARA GEBE BIRAKTI!...
GERGEFTE BİR NAKIŞ ÜZERİ ŞİMDİ,
HER MEVSİM BAŞKA BİR ŞEKLE GİRMEDE,
RENGÂRENK ÇİÇEKLER BİR HAS BAHÇEDE,
HEP AYNI TOPRAĞI EMİYORSA DA,
BAMBAŞKA,
ŞEKİLDE,
RENKTE,
KOKUDA!..
SONRA ÇİÇEK GİBİ RENKLİ BÖCEKLER,
TÜL TÜL KANATLARLA ŞU KELEBEKLER!..
NİHÂYET TOPRAĞIN YEŞİL ÖRTÜSÜ,
PEK İNCE HİLKATİN SIRLI ÖRGÜSÜ!..

TOPRAKTAN TOPRAĞA BİR AKIŞ HAYAT,

BİR HÂLDEN BİR HÂLE GEÇİŞİ ONUN!..
FAKAT MÜBAREK AYAKLARI,
O, NÛR ÜSTÜNE NÛRUN,
TÂ KAABİL'DEN BU YANA.
SAYISIZ GÜNAHKÂRIN,
AYAĞIYLE ÇİĞNENMİŞ,
KİRLENMİŞ,
ŞU ÇAMURUN,
ÜSTÜNDE Mİ DOLAŞTI,
YAŞADI SANIYORSUN?..
İNANMA!..
BİN DÖRT YÜZ YIL GEÇTİ DİYE ARADAN,
PERİ MASALLARININ ŞEHRÂYİNİNİ AŞAN,
MUHTEŞEM SERENCÂMI,
TÜL BULUTLAR ÜSTÜNDE UÇUŞARAK YAŞADI,
BİR BULUTTAN BAŞKA BİR,
BULUTA KONA KONA,
TOPRAK O'NUN SÂDECE GÖLGESİNİ TAŞIDI,
BU ŞEREF YETER ONA!...
BU ŞEREF YETER ONA!...

ŞEMÂİL

"ZÜLEYHA'YI KINAYIP DA HAZRET-İ YUSUF'U GÖRÜNCE ELLERİNİ KESENLER, ONUN MÜBÂREK CEMÂLİNİ GÖRSELERDİ, KALBLERİNİ KESERLERDİ.."

HAZRET-İ ÂİŞE

(RADİYELLAHU ANHA)

BİR KAÇ KELİMEYLE ŞEMÂİLİNİ,
O'NUN DA VASFETMİŞ RÂVİLER GERÇİ,
Kİ BUNLARDAN BİRİ, İMAM-I ALİ.
O, ŞÂH-I VELÂYET,
BÜYÜK HABERCİ,
ESRÂR-I NEBÎDEN,
MUHAKKAK, BELKİ,
FAKAT VESÂİTİN SELÂHİYETİ,
ÖNÜNDE TARTMALI BU RİVÂYETİ,

Kİ; BUNLAR
GÖZ
VE SÖZ,
DEĞİL Mİ SANKİ!.

NEYİ GÖREBİLİR, GÖZ DENEN VARLIK?!.
IŞIĞIN BİR HADDİ,
ONA,
ZİFİRİ
KARANLIK,
BİR ÂLEM DEĞİL MİDİR Kİ!.

ÜSTELİK ÇEŞİTLİ TE'SÎRE TÂBÎ
OLDUKÇA GÖRÜLEN ŞEYİN İDRÂKİ!...
AŞKLA NUR GÖRÜNEN.
KİNLE NÂR OLUR,
GALAT-I RU'YETE BİR MİSAL OLUR,
EBÛ CEHİL İLE İMAM-I ÂLİ!...

SONRA GÖZE ÂİD BİR MA'LÛLİYET,
UMÛMÎ VE MEÇHUL OLARAK ELBET,
YOK MUDUR, SANIRIZ ORTADA ACEP?!.
KISMÎ OLMASAYDI BİLİNİR MİYDİ?!..
RENK KÖRLÜĞÜ DENEN,
MÂRUF MUSÎBET!..

BİR DE ŞU VAR,
İHMÂLE GELMEZ,
TESBİTİ GÜÇ, FAKAT,
İNKÂR EDİLMEZ!...
DONMUŞ BİR HÜVİYET VAR MI CİHANDA?!.
AYNI KALMIYARAK,
GÖRÜNEN ŞEYLER,
HER AN DEĞİŞİRLER,
BİR ÇOK MÂNÂDA!..
BİLHASSA HİSLERE MA'KES ÇEHRELER!...

BUNLARI BİLMEYEN CESÂRET EDİP,
MEVLÂNA'NIN MEŞHUR RESSAMI GİBİ,
KENDİNİ BİR MÂHİR NAKKAŞ ZANNEDİP,
KALKAR RESMETMEYE,
HUZÛRA GELİP!...

GÖRÜNCE BU HÂLİ
O BÜYÜK VELİ,
GÜLÜMSEYİVERİR BU BOŞ GAYRETE
NAKKAŞ EN SONUNDA GELEREK DİZE,
YIRTAR BİRBİRİNİ ASLA TUTMAYAN,
TECRÜBE EDİLMİŞ YİRMİ RESMİ DE,
YAPIŞIR HAZRETİN ETEKLERİNE!...
VELİSİ,
BU İŞTE!... O BÜYÜK DİNİN!...
NEBİSİ OLAYDI,
SİZ O VAKİT DE,

NAKKAŞIN ACZİNİ BİR HESAB EDİN!...

SONRA "SÖZ" DE "GÖZ" DEN
ÜSTÜN MÜ SANKİ?!...
O DA ÖYLE BİR VASITADIR Kİ;
MUTLAK BİR MEDLÛLE MERBUT BİR LÂFIZ,
ARANSA LİSANLAR BULUNMAZ BELKİ!..

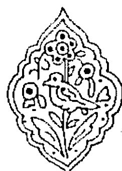

RÛYÂ ÂLEMİNİN ŞARTLARI GİBİ.
TERKEDİP GÖZÜ DE,
SÖZÜ DE BİR AN,
KİTAPTAN BAŞINI KALDIR,
VE UYAN,
AŞKIN O SİHİRLİ FECRİNDE BİRAZ!..
SIRSIKLAM GÖZYAŞI OL,
SERÂPÂ NİYAZ...
YÜRÜ!..
HAYALLERİN MÜNTEHÂSINA!..
AÇILIR ZULMETİN KATLARI SANA,
AŞKIN ŞÛLESİNDE DAĞILIP BİR BİR,
SONRA BİR AN GELİR,
O NÛR BELİRİR,
KARŞINDA,
ÇILDIRTAN BİR İHTİŞAMLA!..
FAKAT GÖRDÜĞÜNDEN İBÂRET SANMA!..
KİMBİLİR,
KAÇ BİN KAT HİCAB,
ARDINDA,

SAKLIDIR HÂLÂ!...
ÇÜNKÜ O NÛRA,
ÂŞK VE İMAN NİSBETİNDE VARILIR,
HİCAB KALKAR,
YOL KISALIR!...
BEŞER TAKATİNCE,
NÜFÛZ EDİLİR,
VE,
BİR DE,
SIR,
SAKLAYABİLENE VERİLİR!..
MUHAKKAK Kİ,
BÖYLE ER KİŞİLER DE VARDIR,
ANCAK UNUTMA Kİ;
YİNE DE,
O'NU BİLİŞ BU KADARDIR!..

NASIL BAŞKA TÜRLÜ OLABİLİR Kİ;
ZUHÛRUNUN ŞİDDETİNDEN GÂİB,
BİR CELÂL VE CEMÂLE SAHİP
VE MÜTEAL OLAN ALLAH,
O'NA,
"HABİBİM!.." DEDİKTEN SONRA.
İMKÂN OLUR MU DAHA FAZLA.
NÜFÛZA!..
ASLA,
ASLA!..

HIRA

EZEL İKLİMİNDE O MÜTEAL'İN,
BÂKİ.
VE GANÎ
MUTLAK CEMÂLİN,
SADECE, SADECE KENDİSİ VARKEN,
FÂNİ VARLIKLARIN UZAYIP GİDEN,
SONSUZ TESELSÜLÜ ACEP NEDENDİR?!.
VE HELE BUNLARIN EN ŞEREFLİSİ,
BEŞER VÜCÛDUNUN ÂMİLİ NEDİR?!..
DİYE, BİR SUALE,
MAHAL VAR MI Kİ!..
HERKESİN BİLDİĞİ,
GERÇEK ŞUDUR Kİ;
ZUHURDA İLK SEBEP BUNA ÂDEM'DİR!..
ÂDEM'DİR!.
LÂKİN,

ONUNLA BİRLİKTE BÜTÜN EFLÂKİN,
VAHDETTEN KESRETE SEYREDİP GİDEN,
VE SONRA KESRETTEN VAHDETE DÖNEN,
TEMŞİYETİ İÇİN,
O, NÛR-I NEBÎ,
O, ŞÂH-I ENBİYA,
BÜYÜK SEVGİLİ,
YEGÂNE VESİLE,
YEGÂNE SEBEP,
O'NUN ŞEREFİNE HALK EDİLMİŞ HEP,
ÂLEMİ BEZEYEN BÜTÜN MASNUAT,
BU MUTLAK.
VE FAKAT
ŞU VAR Kİ; BİZZAT
BİLİNMEYİ BIR DE ARZU EDİNCE,
LÂTİYF SIFATİYLE AKSEYLEYİNCE,
ÂLEM-İ İMKÂNA İRÂDE-İ HAK,
SEBEB-İ EVVELİ OLDU KENDİSİ,
SEBEB-İ SÂNİ DE,
O NÛR-İ NEBİ!..

BU YÜZDEN,
HER ŞEYİ KUŞATIP İHÂTA EDEN,
İLÂHÎ RAHMET,
O'NDA BIR HUDUDSUZ,
YÜCE MERHAMET,
HALİNDE
TECELLÎ EDİVERİNCE,
ÂLEMLERE RAHMET,
O, ME'MÛRİYET

GELMEDEN BİLE,
TÂ CENNETTEKİ MEMNÛ MEYVA HİKÂYESİYLE
BAŞLAYARAK ZAMANLA ÇOĞALIP GİDEN,
BEŞERİN TOPYEKÛN SEFÂLETİNDEN,
AHSEN-İ TAKVÎME DÜŞEN GÖLGELER,
GELMİŞ VE GELECEK ZAMAN İÇİNDE
SEYREDEN O NÛRU,
MÜTHİŞ BİR KEDER,
VE DÜŞÜNCELERE SEVK EYLEYİNCE,
HIRA'DA UZLETLE BULMUŞ KENDİNİ,
BULANIK SULARIN BU EN DERİNİ,
VERDİKÇE GÖNLÜNE SONSUZ BİR MELÂL!.

MEĞER AYLAR SÜREN BU KEDERLİ HAL,
ONA BİR ZARURİ GEÇİŞ VE MEDHAL,
İMİŞ Kİ; MÜBÂREK O HIRA DAĞI,
VAHYE SAHNE OLUP,
SÖKTÜ ŞAFAĞI,
LEDÜN ÂLEMİNİN,
MES'UD BİR ANDA,
CİBRİL'İN NÛRÂNÎ KANATLARINDA,
İDRÂKE DURGUNLUK VEREN ŞERÂRE,
EBEDÎ VUSLATA YEGÂNE ÇÂRE,
O MUAZZAM HABL-İ METİNE
MEBDE,
OLACAK İLK EMRİ NAKLEYLEYİNCE,
İDRÂKE,
TELÂKKİ İMKÂNI VERMEK ÜZERE,
KELÂMLA ZARFLANIP MUTLAK İRÂDE
ZUHUR ÂLEMİNDE GÖRÜNDÜ KUR'AN!...

MÜTHİŞ BIR ÜRPERTİYLE SARSILIP CİHAN,
BAŞLADI BEŞERİN EN MES'UD ÇAĞI,
Kİ, BUNA İLK SAHNE,
O SIR YATAĞI,
MÜBÂREK HIRA DAĞI!...
MÜBÂREK HIRA DAĞI!..

KUR'AN

BÜTÜN MASNUATLA, ZÂT-I MUTLAKI,
TELÂKKİDE ÖLÇÜLERİN ELYAKI,
TECRİDKEN,
ACABA,
NASIL OLUP DA,
HAVASDA YER EDEN BİNBİR İNTİBA,
İLE İDLÂL EDİP BİZİ MÂSİVÂ,
SELİM DÜŞÜNCEYLE
HAYAL VE HİSSE,
TÂYİN EYLEYEREK SATHÎ BİR MECRÂ,
SEVKEDER İNSANI KABA TEŞHİSE,
TEŞHİS Kİ, MADDEYE HAPSEDİP ZİHNİ,
EN SONUNDA BÂTIL, MÂNÂSIZ, TEHÎ,
BİR PUTA MUTLAKA OLUR MÜNTEHÎ!..
BEŞERİN FITRÎ ACZİNİ TECRİDE,
GÖSTEREN BİR MİSAL OLMAK ÜZERE,
SIRF BİR "MECMUA-YI KELÂM-I İLÂHÎ"
ZANNINI TEVLİDE
MÜSÂİD BİR TAVSİFLE,
"MUSHAF" DENİLMİŞ KUR'AN'A!..

TECRİDKEN İSLÂMDA EN HASSAS DÂVÂ!..
HALBUKİ,
KELÂM NEDİR Kİ:
İLÂHÎ BİR MENŞEDEN GELSE BİLE,
ONA HASREDİLEBİLSİN KU'RAN!..
Kİ, YAŞ VE KURU NE VARSA ÂLEMDE,
HEPSİNİ MUHTEVÎ BULUNAN
VE BÜTÜN HAKAAYIKIN KÂMİL MANZÛMESİ,
MEŞHERİ OLAN,
KUR'AN!...

BELKİ,
KELÂMA ÂRÂZ GİBİ,
MERBUT KILINAN,
MUTLAK İRÂDE,
Kİ, MER'Î HER YERDE
VE HER AN
BÜTÜN KEMÂLİYLE!...
İŞTE,
O, ASIL KUR'AN!...
AVÂLİM O'NUN FİİLÎSİ,
FAKAT GÖLGE!...
KUR'ANSA,
NAZARÎSİ,
AMA ZÜBDE!..
O'NUNLA TEV'EM OLAN
İNSAN,
BU GERÇEĞİ GÖRÜP DE,
HAKKELYAKIYN İLE,
BAKARSA,

MECÂLİ NE KADARSA,
O KADAR SIR VERİR RÛHUNA ELFÂZIN ÇOĞU,
SOYUNUP KELÂMIN SATHÎ KABUĞU,
YIKILIR, KARTONDAN ŞATOLAR,
SURLAR,
GİBİ EVHAM İLE KURULU ZANLAR!...

FÂŞ OLUR GÖNLÜNE, BÂKİR MÂNÂLAR,
YÜKLENEN BİNBİR ÇEŞİT TEŞBİHLE,
TEMSİL VE İSTÎÂRE,
RABBİN,
FINDIK KABUKLARINDA SEYRE,
ÇIKARDIĞI SEFİNE,
HÂLİNDE!...
Kİ, OKYANUS OLAN ASIL ZEMÎNE,
AŞKIN İLÂHÎ YELKENLERİYLE,
ÇIKANLAR,
AÇILIRLAR!...
AMA NE KADAR!?...

GERÇİ BEŞER İDRÂKİNİN MÜNTEHÂSINDA,
KAVRANABİLECEK GERÇEKLER DE VAR!...
FAKAT ÜÇ BUUD ARASINDA,
HABSE
TIKILMIŞ OLAN,
İDRÂKE
SUNULANLAR.
ANCAK,

ETEKLERİ DAHİ,
ISLATMAYAN SULAR!...
BUNLAR.
KUR'ANA BİR MEDHAL BİLE OLSALAR,
YİNE DE YANILTIRLAR EKSER-İ NÂSI,
ELBET DE...
ÇÜNKÜ SÂHİLDEN,
GÖRÜNMEZ MÜNTEHÂSI,
SONSUZ EB'ADI İSTİÂB EDEN
GERÇEKLERİN TEMEVVÜCÜYLE KÖPÜREN
UMMANIN!...
ŞAŞAALI IŞIĞI YANMADIKÇA,
İMÂNIN!...
Kİ, ONUN DA,
MENŞEİ MANTIK VE AKILSA,
AYDINLIĞI VARMAZ UFKA!...
AMMA,
AŞK OLSA YEŞERTEN O İMANI
NÛRA GARK EDER DE UMMÂNI,
YIRTILIR GERÇEĞİ ÖRTEN PERDELER,
SİLİNİR VEHME HİTAB EDEN GÖLGELER!...

PEKİ ÖYLEYSE NEDEN?!...
AKLIN MÂRUF ACZİ DÜŞÜNÜLMEDEN,
EZEL VE EBEDE DOĞRU SEYREDEN,
EŞYANIN MÜSTAĞRAK OLDUĞU ESRAR,
SEVKEDİP İNSANI BİR TECESSÜSE,
"NİÇİN?!" VE "NASIL?!"LARLA İDRÂKİ YORAR!...
SAF AKLI
BUNALTAN VE SUALLERSE,
BULAŞMIŞ BİR AĞ GİBİ KUŞATIP SARAR!...
YİNE BUNLAR.

NE FARZ VE NE DE VÂCİB HİÇ DEĞİLSE,
HALBUKİ BİR DE,
ZAMAN VE MEKÂNDAN MÜNEZZEH OLAN,
ALLAH,
HERKESE,
ZÂTININ TASDİKİNİ EYLEMİŞ FERMAN!...
Kİ HÂRİÇ DEĞİL BU EMİRDEN,
HİÇ KİMSE!...
ZAMAN VE MEKÂNLA MUKAYYEDKEN DÜŞÜNCE.
VÜS'ATİNDEN FAZLASINI İSTEMEYEN İNSANDAN,
O RABB-İ YEZDAN!...
MADEMKİ EMRETMİŞ HER KULA BUNU,
İMKÂN VAR DEMEKTİR BULMAYA O'NU,
TUTARAK BİR ŞEHRÂH OLAN YOLUNU!...

O HALDE,
ÂRAZ VE CEVÂHİRİN TESELSÜLÜNDE
MECBÛRİ BİR MEBDE
VE HEM DE
VAR OLMAK İÇİN
BAŞKA BİR VARLIĞA MUHTAÇ,
OLMAMAK ÜZRE,
ZARÛRÎ DİYE DÜŞÜNÜP
TESLİM OLDUKTAN SONRA BU LÂZIMEYE,
HAYAL HİS VE HADSE MÜSTAĞRAK,
BİR HALDE TESLİM OLARAK,
ONA!.
BIRAKMALI KENDİNİ,
AŞKIN SEYYAL KANATLARINA!.

ANCAK O ZAMAN
RÛHU AŞKA,
VE GERÇEĞE KANAN,
MUTLAK BİR SERMEDİYETİN ERİ,
OLUP AŞARAK BÜTÜN GÖLGELERİ,
KAYDINDAN ÇIKILAN,
ZAMAN VE MEKÂN
DIŞINDA TELÂKKİ OLUNUP KUR'ÂN,
VARILIR ÇIRÇIPLAK GERÇEĞE O AN!.

İŞTE!..
BİR SİHİRLİ AYNA İÇİNDE,
GERÇEĞİ ÜST ÜSTE,
İNSAN,
VE KUR'ÂN!...
HALÂ DAHA,
AKLA,
OLARAK KURBAN,
"MAHLÛK MU DEĞİL Mİ?!"
DİYE SORARSAN;
IŞIKLAR SÖNER YİNE.
HER ŞEY DÖNER YERİNE!...
AYNA ELİNDEN DÜŞER!...
FAKAT SAKIN ÜZÜLME,
HATASIZ OLMAZ BEŞER,
DİYE,
DÜŞÜN VE YILMA!..
ASLA YE'SE KAPILMA!...
DAVRAN,
TEKRAR YOLA ÇIK!..

ÜMİT KAPISI AÇIK!...
BU İŞTE,
ÇÜNKÜ CİHAD!..
AŞKA GÖLGE DÜŞÜREN,
AKLA, MANTIĞA İNAD,
OLMAK ÜZRE BU YOLDA,
HATAYI SAVAB KADAR,
TABİÎ SAY.
AZİZ BİL!..
BÖYLE BİR MAKSAD İÇİN,
KANIN OLSA DA
SEBİL!..

MADEM ÖLÜME KADAR
VERİLMİŞ BİR MÜHLET VAR!..
DONANIP TEKRAR AŞKLA
SEFERE BAŞTAN BAŞLA!..
SİLKİNİP FIRLASANA!...
ZAMAN DAR YAPIŞSANA!...
TEKRAR YÜCE KUR'AN' A!..
TEKRAR YÜCE KUR'AN' A!..

Eskişehir Askerî
Cezâevi
(1972)

(Lügatçe arkada)

BİLMEK NE, BİLMEMEK NE?!.,
VE BİR DE NEYE GÖRE!.
HALK VE EMİR ÂLEMİ,
ÖNÜNDE BİR PERDE Mİ,
SIRRI, ZAMAN-MEKÂNIN
HER ZERRE VE HER ÂNIN,
İÇİ SANKİ BİR DEHLİZ!.
İDRÂKE ZAYIF BİR İZ,
MED-CEZİR VE FIRTINA,
AKLIN SALTANATINA!..

ONUN NE KUDRETİ VAR?!
VAHYİ KABULE KADAR!
LÂKİN KELİMELERİN,
İDRÂKLER KADAR DERİN,
BİR ÂLEMİ MEVCUDKEN
BİRLİKTE GÜL VE DİKEN,
ÂHENK, NİZAM, KARGAŞA,
İÇİÇE VE BAŞBAŞA!..
DOĞUM-ÖLÜM DENGESİ,
VÜCUD NÖBETLEŞMESİ!..

BU ÂLEM NEYİN NESİ,
BİR KARAGÖZ PERDESİ!.
MÜTEMÂDİ GÖLGELER,
BİRBİRİNİ VELYEDER!..
ACEB NERDEN GELİRLER,
VE NEREYE GİDERLER?!..

BUZ ÜSTÜNDE BİR YAZI,
FÂNİLİĞİN İKAZI,
VÂKÎ OLANA KADAR,
GÜNEŞ'İN CÜMBÜŞÜ VAR!..

İLÂHÎ BİR TENSİBLE,
KÜÇÜCÜK BİR NASİBLE,
AYDINLANSA UFUKLAR,
HANGİ LÜGATE SIĞAR?!..
DOĞUŞTAN KÖRE RENGİ
ANLATMANIN BİR DENGİ,
HOYRATLIK CİNÂYETİ,
İDRÂKİN NİHÂYETİ
SÜKÛT, İSTİĞRAK İLE
ÖRT VEYAHUD GÖLGELE!..

MEBDE'-MEÂD TASASI,
MUAMMÂ KUMKUMASI,
MERKEZİNDE HÂLİK VAR,
VERÂSI KARANLIKLAR
İTİRAF-I ACZ ETMEK,
VE ÖLÜMÜ BEKLEMEK,
BELKİ YEGÂNE ÇÂRE...
ULAŞMAK İÇİN YÂRE
SÜKÛT SANKİ BİR LİMAN!..
AMAN, ALLAH'IM AMAN!...

۱۷ شوبات یکشنبه ۲۰۱۱
سلطان احمد ۳۵:۳۳

"Önsözde belirtmiş olduğum gibi ben, şiir vâdisinde velûd değilim. Bu eserin ilk basımı (1992) üzerinden tam onbeş sene geçmiş olmasına rağmen bu müddet zarfında sadece bir tek şiir yazmış olmamla da bu gerçek sâbit olmuş bulunmaktadır. Onunla bu esere şimdilik nihâyet veriyorum ve sonrası için de "Ya nasib!." diyorum."

MUAMMÂ

FITRÎ OLAN TECESSÜS
ÖNÜNDE ÂFÂK, ENFÜS
VE İÇİNDE GERÇEKLER,
NASIL BİLİNECEKLER?!.
GÖLGE Mİ HEP KÂİNAT?!.
BUNA RAĞMEN DE İNAD,
VE İDDİA MEŞHERİ!.
GÂH İLERİ, GÂH GERİ...
BÜTÜN MAĞRUR KAFALAR,
DEHLİZDE YARASALAR!..

LÜGATÇE

MASNUAT: San'atkârâne bir sûrette yaratılmış olanlar
ZÜBDE: Öz, Tohum.
HAKKELYAKIN: Gerçek, şüphesiz.
ZÂT-İ MUTLAK: Allah
ELYAK: En lâyık.
TECRİD: Soyut.
HAVAS: Hasseler, duygu organları.
İNTİBA: İzlenim
İDLÂL: Dalâlete düşürme, sapıttırma.
MECRA: Cereyan yeri, akış yeri.
TEŞHİS: Somutlamak.
TEHİ: Boş.
MÜNTEHİ: Sonu nihayeti.
FITRÎ: Yaradılıştan.
TEVUD: Doğurma.
MUSHAF: Sahifelenmiş, Kur'ân
HAKAAYIK:Hakikatler.
MEŞHER: Teşhir yeri, sergi
ÂRÂZ: Kendisi bizzat meşhud olmayıp, bir maddeyle tezahür eden şey ler.Renk, sıcaklık, koku gibi.
MERBUT: Bağı.
MER'Î: Yürürlükte, geçerli.
AVALİM: Âlemler.
ELFAZ: Lâfizlar, sözler.
EVHAM: Vehimler, Kuruntular.
TEŞBİH: Benzetme.
İSTİÂRE: Edebt bir sanat.
SEFİNE: Gemi.
MÜNTEHA: Bir şeyin sonu.
BUUD: Boyut.
METHAL: Giriş..
SEYYAL: Akıcı.
İSTİÂB: İçine alma
TEMEVVÜC: Dalgalanmak,
MÜSTAĞRAK: Gark olmuş, batmış.
TECESSÜS: Merak.
MÜNEZZEH: Beri.
MUKAYYED: Kayıtlı, bağlı, bağımlı.
VÜS'AT: Takat getirebilecek olan miktar.
ŞEHRAH: Ana cadde.
CEVÂHİR: Cevherler.
TESELSÜL: Silsilelerime.
HADS: Sezgi.
SERMEDİYET: Sarhoşluk